

Vestitorul numelui lui Iehova

"Străjerule, cât mai este din noapte?"

Isaia 21.11

Anu' IV — Octombrie 1935 — No. 10

Conținutul:

Înțelegerea profeției 153

Mulțimea mare de oameni 160

Apare odată pe lună

Editori:

SOCIETATEA DE BIBLIE
ȘI TRACTATE M.-D. I.

Soc. Anonimă de Editură

Str. Crișana No. 33, București 2

Voi
îmi
sunteți
marfori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.
Isaia 43:12

© W.T.B. & T.S.

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revistă editată de

SOCIETATEA DE BIBLIE ȘI TRACTATE M. D. I.

SOC. ANONIMĂ

Str. Crișana No. 33

București 2

(Traducerea acestei reviste, apare în mai multe limbi).

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Sfânta Scriptură învață clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al pământului și Dătătorul de viață al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creațiunii sale și agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voința legea lui Dumnezeu și astfel a căzut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii s-au născut ca păcătoși și n-au niciun drept la viață.

CĂ ISUS a devenit om pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; că a suferit moartea pentru a procura prețul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morți, s'a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele căruia îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizațiunii lui Iehova; că ei sunt marilor săi și că au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația lui Iehova și să proclame hotărârile sale așa cum sunt exprimate în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împărăției tuturor acelor care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer și fundează acum împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăția lui Iehova pe care Christos a început să stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizațiunii lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi restatornici și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTĂ REVISTĂ este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotărârile sale, așa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice cari sunt folosite cu deosebire marilor lui Iehova. Ea pregătește pentru cetitorii săi un studiu sistematic al Biblicii și oferă și altă literatură pentru încurajarea acestor studii. Ea publică

între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituțiunile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dîmpotrivă; cititorul este invitat să supună conținutul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Adrese pentru comandă:

România: . . . . . Str. Crișana 33, București 2

Cehoslovacia: . . . . . Tylova ul. 16. Praha-Smichov

Iugoslavia: . . . . . Visegradska ul. 15, Belgraa

Franța: . . . . . 129, Faubourg Poissonnière, Paris IX

Belgia: . . . . . 66. rue de l'Intendant, Bruxelles

Satele-Unite: . . . . . 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Canada: . . . . . 38-40 Irwin Ave., Toronto, 5, Ont.

Australia: . . . . . 7 Beresford Rd., Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să vă adresați totdeauna la
Societate.

Prețul abonamentului anual

România:	Lei	120.—
Pentru străinătate	Lei	150.—
Cehoslovacia:	Coroane	24.—
Franța:	Franci francezi	20.—
Belgia:	Franci belgieni	24.50
Satele-Unite:	Dol.	1.50

A P E L

Pentru lucrătorii pioneri permanenți este nevoie de îmbrăcăminte călduroasă pentru iarnă. Ei trebuie să țină-teze cu adevărul în timpul frigului și prin multe atacuri ale dușmanului, ca să-și poată duce la îndeplinire lucrul încredințat. De acum înainte sunt rugați frații cari sunt pantofari, croitori, blănari, cei ce pregătesc lingerie, albituri de pat și pături de lână, precum și toți aceia cari au posibilitatea de-a da ceva fel de îmbrăcăminte, să le trimită la Societate. Pot să fie și puțin uzate, numai să fie bune. În multe locuri se pot vedea covoare călduroase atârinate de pereți ca podoabe, pe când lucrătorii pioneri n'au cu ce să se acopere. Dacă doriți seceriș frumos și bogat, atunci prima dată trebuie să semănăm, deoarece fiecare ce seamănă aceea va secera. Galateni 6:7—10. Cu puteri unite să facem tot lucrul bun, pe care-l putem numai face spre lauda lui Dumnezeu.

Societatea de Biblie.

INȚELEGEREA PROFETIEI

„Stînd mai întăiu de toate, că toată prorocia din Scriptură nu s'a făcut cu deslegarea cuibă din oameni; pentru că niciodată nici o prorocie n'a fost rostită după voința omenească, ci oamenii cei sfinți și lui Dumnezeu au rostit-o, fiind mișcați de duhul sfânt”. — 2 Petru 1:20, 21.

IEHOVA este autorul tuturor profetiilor. În timpurile vechi Iehova a făcut pe unii dintre oamenii consacrați lui să scrie și să rostescă profeții; dar niciodată n'ar fi putut pretinde cineva vreun merit oarecare pentru sine pentru însemnarea profetiilor. Acelaș lucru se poate spune și în ce privește interpretarea sau lăluirea profetiei; prin urmare nici o creatură n'ar fi putut să înțelegă profetia până când n'a sosit timpul rânduit al lui Dumnezeu să descopere o înțelegere a acesteia. Când a sosit timpul lui Iehova să descopere profetia sa face pe toți cei devotați lui să vadă clar că toate profetiile accentuiază următoarele adevăruri importante: Scopul lui Iehova este să justifice numele său sfânt prin prea iubitul, lealul și credinciosul său Fiu Christos Isus. Unul dintre funcționarii lui Dumnezeu devenise trădător și a adus mare oară pe numele lui Iehova; și acum Dumnezeu a voit să facă pe Logos funcționarul său cel mai înalt și Justificatorul său. Înainte ca justificarea să fi putut fi adusă la îndeplinire, a trebuit ca mai întăiu justificatorul să-și arate capacitatea și să dovedească că un om își poate păzi neprihănirea sa față de Dumnezeu chiar și în condițiunile cele mai rele sau nefavorabile. Din acest motiv este scris cu privire la prea iubitul Fiu al lui Dumnezeu: „Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, s'a făcut pentru toți cei ce-l ascultă, urzitorul unei mântuirii vecinice”. (Evrei 5:8, 9) Isus nu s'a făcut el însuși candidatul pentru acest oficiu înalt ci Iehova l-a ales pentru această pozițiune înaltă și l-a făcut Mare Preot pentru că să implinească vecinic hotărârile lui Iehova. — Evrei 5:4-6.

Justificarea numelui lui Iehova este de cea mai înaltă importanță, dar mântuirea omului este strâns legată cu aceasta. Chestiunea ridicată de Satan poate fi rezumată în felul următor: Este Iehova suprem (mai presus de toate)? și poate-și El implini scopul privitor la creaturile sale? Poate pune Dumnezeu oameni pe pământ care rămân devotați în mod credincios Creatorului în toate condițiunile, sau toți oamenii în anumite probe se vor lepăda de Dumnezeu și-l vor blestema? Iehova a creat pe om perfect și l-a înștiințat că se cere dela el ascultare absolută, și că neascultarea va fi pedepsită cu moartea omului. Satan, în ambițiunea și pofta sa după înălțare de sine și glorie, a susținut că Dumnezeu ar fi un mincinos și a zis omului: „Hotărît, că nu veți muri”; și mai departe a zis că omul pus la încercare se va lepăda de Dumnezeu și-l va blestema în față. (Genesa 3:4, 5; Iov 2:1-6) Prin aceasta cuvântul și numele lui Iehova au fost trase la îndoială. Cuvântul și numele lui Iehova au devenit imediat de cea mai mare importanță, iar mântuirea omului a devenit de importanță secundară. Pentru a decide chestiunea de controversă în favoarea lui Iehova, cel puțin un om a trebuit să-și dovedească devotamentul absolut față de Iehova, fiind ascultător în toate condițiunile sau împrejurările și rămânând adevărat și credincios lui Dumnezeu. Omul Isus a corespuns în probe tuturor cerințelor și și-a dovedit credincioșia față de Iehova chiar și când a trebuit să sufere o moarte infamă (inferală de legi sau de opiniunea publică; care aduce rușine). Din pricina credincioșiei sale Isus a fost înviat de Dumnezeu din moarte și a fost făcut autorul mântuirii vecinice pentru toți oamenii care vor călca pe urmele lui Isus și vor do-

vedi devotamentul lor față de Dumnezeu.

³ Dela început Iehova a hotărît să decidă chestiunea de controversă în favoarea sa și spre gloria numelui său și astfel să-și dovedească supremația. Scopul său a fost ca prea iubitul și ascultătorul său Fiu să fie Justificatorul său și după dovedirea credincioșiei sale să fie și Mântuitorul sau Răscumpărătorul oamenilor. Pentru ca cineva să poată primi viață trebuie să creadă în Dumnezeu și Christos Isus și să urmeze conducerea lui Christos.

⁴ Iehova a făcut ca legea și profetia sa să fie scrise. Legea sa este scrisă în cuvinte clare și poate fi înțeleasă prin urmare de creaturile sale. Profetia a făcut-o să fie scrisă în astfel de cuvinte încât ea nu poate fi înțeleasă decât la timpul rânduit al lui Dumnezeu, și anume de aceia care-l iubesc. Legea lui Dumnezeu scrisă în Cuvântul său este lumina pentru conducerea oamenilor pe calea dreaptă, arătându-le cum își pot păzi integritatea sau neprihănirea lor față de el. (Psalm 119:105) De aceea este scris că Sfânta Scriptură arată calea dreaptă omului consacrat lui Dumnezeu, pentru că un astfel de om să fie cu totul destoinic pentru orice lucrare bună. (2 Timotei 3:16, 17) Dacă un om urmează în mod strict Cuvântul lui Dumnezeu pe cât îi este cu putință și rămâne credincios și adevărat lui Dumnezeu în toate împrejurările, prin aceasta el își păzește neprihănirea față de Iehova. Oamenii credincioși din timpurile vechi ca Avraam și Iov au făcut tocmai aceasta. În Psalmi este scris: „Căci mărit-ai făgăduința la [alte trad.: cuvântul tău] peste tot numele tău”. (Psalm 138:2) Înțelegerea pe care a dat-o Dumnezeu mai demult omului a mărit Cuvântul său peste numele său; acum însă dela venirea Domnului Isus în templu a sosit timpul când Iehova va justifica pe deplin atât numele cât și cuvântul său. Pentru ce să-și mărească acum numele mai mult decât în timpul trecut? Pentru că Justificatorul lui Iehova a sosit și a fost pus pe tron, și acum el voințe să execute scopul lui Iehova spre mărirea și justificarea numelui lui Dumnezeu. Prezența Domnului Isus în templul lui Iehova și desfășurarea profetiei sunt prin urmare strâns legate una cu alta.

Schimbare la față

⁵ Petru a scris la urmașii lui Christos Isus prin inspirațiune și cu autoritate dela Iehova Dumnezeu care i s'a dat prin Isus Christos. (2 Petru 1:1) Petru a fost unul dintre martorii vedeniei transfigurării (schimbării la față) pe munte, și este important de a observa că el amintește acea vedenie în legătură cu interpretarea sau lăluirea profetiei; și aceasta aruncă lumină asupra timpului când profetia trebuie să fie înțeleasă. Darea de seamă despre schimbarea la față sună: „După șase zile, Isus a luat cu el pe Petru, Iacob și Ioan, fratele lui, și i-a dus la o parte pe un munte înalt. El s'a schimbat la față înaintea lor; fața lui a strălucit ca soarele, și hainele i s'au făcut albe ca lumina. Și iată că li s'au arătat Moise și Ilie, stând de vorbă cu El”. — Matei 17:1-3.

⁶ Când Petru a văzut vedenia mișcătoare, s'a adresat Domnului Isus și a propus să ridice acolo trei corturi sau colibi, însă cererea sa în aparență n'a fost luată de loc în seamă de Domnul. „Pe când vorbea el [Petru] încă, iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din

nor s'a auzit un glas, care zicea: Acesta este Fiul meu prea iubit, în care îmi găsesec plăcerea mea: de el să ascultați! Când au auzit, ucenicii au căzut cu fețele la pământ, și s'au înspăimântat foarte tare". — Matei 17:5, 6.

⁷ Acum se arată că schimbarea la față de pe munte a fost un tablou profetic care a dat mărturie despre oficiul înalt al lui Isus și a prezis lucruri mai mari viitoare. Fiind acea schimbare la față o profeție, însemnarea și importanța ei adevărată nu s'a putut arăta la poporul lui Dumnezeu până când n'a sosit timpul hotărât al lui Dumnezeu să interpreteze și să lămurească această profeție. Aceasta este una dintre lăzile ascunse ale lui Iehova care-i aparțin lui până când sosește timpul să le facă cunoscut copiilor săi la timpul său rânduit. (Deuteronomul 29:29) Dumnezeu nu descopere secretele sale celor răsvățiți ci numai celor devotați lui și și acestora numai la timpul său rânduit. „Căci Domnul urăște pe oamenii stricați, dar este prieten cu falte trad.; dar secretul său este la cei fără prihană". (Proverbe 3:32; Psalm 25:14; 1 Petru 1:10-12; Eclesiastul 3:1, 17) Lumină mai mare va fi dată poporului lui Dumnezeu la sfârșitul lumii, după urcarea pe tron a lui Christos. (1 Corinteni 10:11) Acesta este așa dar după cât se pare timpul lui Iehova pentru desfășurarea însemnării sau interpretării profeției sale. A fost cunoscut de mulți ani că Moise a fost un tip al lui Christos Isus, însă numai dela venirea Domnului Isus la templul lui Dumnezeu a fost cunoscut că ceea ce a scris Moise se referă cu deosebire la Domnul Isus și la poporul său în starea templului. De abia în anii din urmă, dela venirea Domnului Isus în templu, a fost cunoscut că Christos Isus este marele Profet preumbrît de Moise pe care acum fiecare membru al rămășiței trebuie să-l asculte cu băgare de seamă, și fiecare dintre cei chemați la împărăție care neglijează sau refuză să asculte pe acest profet va fi nimicîit.

⁸ Care este prin urmare însemnarea scenei schimbării la față profetice de pe munte? Reprezentat-a acolo Moise într'adevăr pe biruitorii iudei care dorm în moarte așteptând învierea? Reprezentat-a Ilie într'adevăr pe sfinții care au biruit și care nu trebuie să doarmă în moarte ci vor fi schimbați într'o clipă, după cum am fost învățați mai înainte? („Studii în Scripturi", volumul 6, paginile 676, 677, în englezește) Dacă aceasta ar fi concluziunea adevărată, atunci prin această vedenie s'ar da mai mare importanță omului decât lui Christos Isus și Iehova. Singur acest lucru trebuie să înlăture interpretarea dată mai înainte ca nefiind cea adevărată.

⁹ Ceea ce transfigurarea profetică de pe munte mărește ca fiind de cea mai mare importanță este justificarea numelui lui Iehova prin iubitul său Fiu Christos Isus, și această justificare începe cu deosebire la venirea Domnului Isus în putere și mărire. Această declarațiune poate că va apare dogmatică și de aceea este de lipsă ca pentru sprijinirea acestei concluziuni să fie examinate următoarele cuvinte ale apostolului care conduc la declarațiunea sa viguroasă: „Știind mai întâiu de toate [adică, să știți că lucrul de cea mai mare importanță este], că toată prorocia din Scriptură nu s'a făcut cu deslegarea cuiva din oameni [după Biblia americană: că nici o profeție din Scriptură nu este de interpretare privată; adică nu poate fi tălcuită după părerea vreunui om]. (2 Petru 1:20) Petru s'a adresat aci fraților săi nu ca învățător ci ca unul pe care Iehova și Christos Isus l-au favorizat în mod special și care a primit dela ei o anumită informațiune importantă pe care a dorit să o comunice fraților săi pentruca să o fie încontinuu în minte spre binele lor. El a declarat că voiește să aibă grije să le amintească anumite lucruri, și a adăugat apoi: „Dar socotesc că este drept, cât voi mai fi în cortul acesta, să vă țin treji aducându-vă aminte". (2 Petru 1:13) Petru și-a exprimat părerea că serviciul său de pe pământ se va sfârși în curând, și că de aceea atîta timp cât mai are ocaziune voiește să îndemne pe frații săi la mai mare zel, și că ei să se cugete tot timpul la aceste adevăruri mari. O altă traducere românească a acestui text sună: „Și socotesc

că este drept, câtă vreme sunt în acest cort, să vă deștept prin aducere aminte... Dar mă voiu sărgui ca după plecarea mea, să vă puteți în orice vreme să vă aduceți aminte de [lucrurile] acestea". (2 Petru 1:13-15) De care lucruri? Evident, lucrurile care s'au întâmplat cu ocazia schimbării la față de pe munte și pe cari Petru ca unul dintre cei trei martori oculari ai aceluia eveniment le-a văzut. Aceasta reiese ca sigur din cuvintele următoare ale lui Petru: „În adevăr, v'am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Christos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit ale căuțuite, ci ca unui cari am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea lui". — 2 Petru 1:16.

¹⁰ Darea de seamă pe care o dă Matei despre vedenia schimbării la față arată că apostolilor nu le-a fost permis să povestească ceva despre ea înainte de învierea lui Christos. „Pe când se coborau din munte, Isus le-a dat porunca următoare: Să nu spuneți nimănui de vedenia aceasta, până va învia Fiul omului din morți". (Matei 17:9) Apostolii au ascultat această poruncă a Domnului. Dacă vreunul dintre apostoli ar fi povestit lucrul înainte de învierea lui Isus, și Isus le-ar fi adevărit declarațiunile înaintea altora, atunci s'ar fi putut zice că în felul acesta dovada este cu mult mai puternică și că se poate da mai curând crezare deplină povestirii despre întâmplarea de pe munte. Probabil că unul dintre consacrați s'a exprimat cam în felul următor față de Petru înainte de a fi scris epistola sa a doua: „Este ușor de povestit acum un astfel de lucru. Probabil că în acel timp ați fost foarte turburați și acum cugetați că ați văzut lucruri pe cari în realitate nu le-ați văzut deloc". Cuvintele lui Petru sunt echivalente unei admiteri că alții ar fi exprimat cugetul că aici este vorba de un basm meșteșugit ale căuțuit. Tocmai pentru a combate o astfel de concluziune, a zis el fraților săi: „Căci noi n'am urmat niște basme închipuite, născocite cu iscusință.. ci am fost martori cu ochii ai măreției lui" (după o altă traducere românească). Ei au fost martori cu ochii ai unei vedenii despre venirea Domnului Isus Christos în putere și glorie. Aceasta stabilește definitiv faptul că vedenia a fost o profeție despre venirea Domnului Isus Christos în putere și slavă pentru a ținea judecată în templu. (Matei 25:31) Aceasta sprijinește concluziunea că înțelegerea acestei vedenii nu se va da poporului lui Dumnezeu numai după sosirea Domnului la templu pentru judecată.

¹¹ Deși Isus a fost împreună cu trei dintre urmașii săi credincioși pe munte, totuși numai Isus a fost singurul într'adevăr important care a fost acolo. El a fost acela a cărei față a strălucit ca soarele și a cărei halne au fost albe ca lumina. Aceasta desigur trebuie să reprezinte pe Christos Isus în timpul când Dumnezeu l-a pus pe tron ca Domnitorul legitim al lumii și Justificatorul puternic al lui Iehova. Această întromare a Domnului Isus a avut loc în anul 1914. (Psalm 2:6) În anul 1918 a venit ca marele Judecător în templu; prin urmare vedenia despre schimbarea la față arată la timpul când Dumnezeu va inaugura împărăția sa cu Christos Isus pe tron și ca puternicul său Judecător și Justificator. Vedenia profetică n'a putut fi desfășurată mai înainte și deschisă înțelegerii până când profeția n'a început să se împlinescă; de aceea a ținut-o Dumnezeu ca pe un secret până când a sosit timpul său rânduit să împlinescă și să facă cunoscut profeția.

¹² Darea de seamă în profeție zice: „Și iată că li s'au arătat Moise și Ilie, stînd de vorbă cu El". (Matei 17:3) Moise și Ilie firește n'au fost într'adevăr acolo deoarece ei au fost morți; Isus însă a fost într'adevăr acolo. Vedenia a arătat pe Moise și pe Ilie stînd de vorbă cu Isus și aceasta arată clar în tablou că acei bărbați au făcut în timpul trecut anumite lucruri care au preumbrît lucruri mai mari pe care le va face Isus. Moise a scris o mare parte a profeției lui Dumnezeu, și cu o altă ocaziune Isus a zis: „Moise.. a scris despre mine". (Ioan 5:46) Faptul că Moise a apărut în vedenia și a vorbit cu Isus a fost echivalent sau asemenea cu declarațiunea că legea pe care a dat-o Moise Israelitilor se referă cu deosebire la ur-

mașii lui Christos Isus care sunt Israelii spirituali; că legământul pe care l-a dat Dumnezeu Israelitelor prin mâna lui Moise în câmpia Moabului a preumbrit legământul credincioșiei pentru împărăție pe care Dumnezeu îl face prin Christos Isus cu cei chemați la împărăție; că fiecare care vrea să intre în împărăție trebuie să împlinească acel legământ al credincioșiei; și că în timpul când Christos Isus, mai marele Moise, vine la templu, fiecare suflet din clasa templului trebuie să asculte pe deplin pe Domnul Isus, căci altfel va fi nimic. Această concluziune este sprijinită în mod clar prin cuvintele apostolului Petru din Faptele Apostolilor 3:22, 23, și pe aceste adevăruri rămășița le-a aflat și înțeles numai după venirea Domnului Isus la templu în putere și mărire.

¹³ Ilie a scris anumite profeții și a făcut un anumit lucru profetic prin care au fost preumbriți Christos Isus și lucrul făcut de el, care lucru a fost o pregătire pentru venirea Domnului la templu lui Dumnezeu. Acel lucru s'a referit cu deosebire la restatornicirea adevărilor mari și importante cu privire la împărăția lui Dumnezeu, care adevăruri au fost date Israelitelor și apostolilor după venirea lui Isus, însă după moartea apostolilor s'au pierdut din vedere și au rămas ascunse până când Domnul Isus, cu puțin timp înainte de venirea sa la templu, și-a îndreptat atenția la lucrurile legate cu pământul. Că aceasta este concluziunea adevărată reiese din convorbirea următoare care a avut loc între Isus și ucenici: „Oare de ce zic călătorii că întâiu trebuie să vină Ilie? Drept răspuns, Isus le-a zis: Este adevărat că trebuie să vină întâiu Ilie, și să așeze din nou fadici să restatornicească lucrurile”. (Matei 17:10, 11) Lucrul profetic făcut de Ilie a fost împlinit în mic de Ioan Botezătorul, care, ca premergătorul lui Isus, a vestit venirea lui Isus la prima sa venire. Lucrul preumbrit de Ilie a găsit o împlinire în mare în lucrul făcut de Domnul Isus imediat înainte de timpul venirii sale la templu; și după ce a împlinit lucrul anunțat în felul acesta dinainte a venit pe neașteptate sau deadreptul la templu. — Maleahi 3:1—3.

¹⁴ Faptul că Moise și Ilie au apărut în vedenia transfigurării profetice nu are nici o legătură cu învierea morților deoarece acolo nu se spune nimic, fie direct sau indirect, despre înviere. Oamenii care au căutat să sprijinească învățătura falsă „nu există moarte” s'au acățat de această scenă a schimbării la față așa cum este raportată și au căutat să dovedească cu aceasta că Moise și Ilie ar fi fost în viață în acel timp; și cei ce s'au împotrivit acestei învățături false au ajuns la concluziunea greșită că Moise și Ilie în cazul acesta arată la învierea profeților credincioși din vechime și a urmașilor credincioși ai lui Christos Isus care vor fi schimbați într-o clipă. E drept că Moise este mort și așteaptă învierea și e drept și aceea că Ilie a fost luat printr'un vârtej într'un car de foc, dar aceasta n'are nici o legătură cu vedenia schimbării la față.

¹⁵ Partea cea mai importantă a acestei vedenii despre schimbarea la față, care covârșește pe toate celelalte, a fost anunțarea prin vocea din cer că Domnul Isus este aprobatul și alesul lui Iehova pe care l-a făcut cel mai înalt funcționar al său pentru justificarea numelui lui Dumnezeu. Glasul din nor a zis: „Acesta este Fiul meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea mea: de El să ascultați!” (Matei 17:5) Aceste cuvinte sunt în substanță o declarațiune viguroasă a lui Iehova că Christos Isus este Marele Preot, Judecător și Rege căruia întreagă creațiunea trebuie să-i deie o ascultare absolută deoarece Dumnezeu va trimite la timpul său rânduit pe Christos Isus ca să fie Justificatorul său și să împlinească toate scopurile sale, și aceasta va avea loc atunci când Christos Isus va fi întronat ca Domnitorul și Judecătorul lumii. Noul umbritor a arătat în mod simbolic prezența lui Iehova; și faptul că norul a umbrat pe cei trei ucenici care au fost martori oculari ai apariției arată mai departe că această vedenie profetică se va împlini în timpul prezenței a doua a Domnului. Cuvintele glasului pe care cei trei ucenici l-au auzit răsunând din nor înseamnă că Christos

Isus și-a păzit neprihănirea față de Iehova, și faptul că Isus le-a poruncit să nu spună nimănui despre vedenie „până va lăvia Fiul omului din morți” arată că Isus numai după învierea sa va fi înălțat la pozițiunea sa de onoare, care fapt a și fost mărturisit după aceea de apostoli. — Filipeni 2:5—11; Evrei 5:7—9.

Ascultare

¹⁶ Isus a fost trimis de Tatăl său pe pământ ca să facă voia Tatălui și Isus a ascultat pe Tatăl său în toate lucrurile. Isus a declarat că el este trimis ca să deie mărturie pentru adevăr, și credincioșia sa în împlinirea însărcinării sale i-a adus titlul „Martorul credincios și adevărat”. (Apocalips 3:14; 19:11) Cuvintele pe care cei trei martori le-au auzit din nor le-a arătat necesitatea de a asculta și ei în mod asemănător de Dumnezeu, și că ei trebuie să urmeze toate ce le va porunci Domnul Isus, deoarece Isus a vorbit cu autoritate. Aceasta fixează regula că urmașii lui Isus trebuie să asculte poruncile sale. Ascultarea este una din regulile fixate ale lui Iehova și dela aceasta nu se permite nici o abatere. Regula ne schimbătoare a lui Iehova cu privire la creaturile sale, făcută cunoscut de mult timp, sună: „Ascultarea este mai bună decât jertfa... Căci ca și păcatul magiei [căderea dela Dumnezeu și trecerea la Diavol] este răscularea și ca fărădelegea idolatriei este opunerea [nelegiuirea]”. — 1 Samuel 15:22, 23.

¹⁷ Apostolul a accentuat importanța ascultării. Cunoștința adevărului îl face pe cineva cu atât mai mult dator să asculte; deoarece Dumnezeu este plin de îndurare față de cei neștiutori, însă el ține răspunzător pe acela care are cunoștință dar nu lucrează în armonie cu această cunoștință. Cine merge pe calea cea rea este nelegiuit chiar și când este neștiutor, dar când Domnul îi arată calea dreaptă prin această răspundere lui a crescut. Această regulă privitoare la cei ce sunt înșiși în lanțurile neștiinței este anunțată în cuvintele următoare: „El [Dumnezeu] pe cel rău nu-l lasă să trăiască, și celor apăsăți le face drepte... Și când sunt ferecați cu lanțuri [cu lanțurile neștiinței], prinși în lumile mișeliei, le pune înainte faptele lor, și fărădelegile lor, cu care s'au sumețit; le deschide urechea spre îndreptare; și le zice, să se întoarcă dela rele. De ascultă și se supun, își sfârșesc [alte trad.: își petrec] zilele lor cu fericire, și anii lor cu bucurie; iar de nu ascultă; cad de sabie, și mor prin nepricepere”. — Iov 36:6—12.

¹⁸ De când a venit Domnul Isus în templu cunoștința s'a înmulțit și toți care au intrat într'un legământ de a face voia lui Dumnezeu au avut ocazie să crească în cunoștință și înțelepciune, și prin aceasta răspunderea lor față de Domnul a devenit mai mare. În Psalmi „mai marele cântăreților”, Christos Isus, zice acelor care ascultă cuvintele sale: „Numai auzind de mine, mi s'au supus; fiii celor străini mă linguseșe”. (Psalm 18:44) Această declarațiune profetică a Psalmistului se referă la acela care aud adevărul după venirea lui Christos la templu și anume cu putere mai mare decât înainte de aceea. Vedenia profetică despre schimbarea la față se împlinește după venirea Domnului Isus la templu. Christos Isus în templu este mai marele Moise, el este acela pe care Moise l-a reprezentat, și în scena schimbării la față Moise a reprezentat în tablou pe Christos Isus, Marele Profet; și când el apare în templu pentru judecată atunci cuvintele următoare ale apostolului Petru se referă la acela care au fost aduși la cunoștința și înțelegerea adevărului: „În adevăr, Moise a zis părinților noștri: Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; pe el să-l ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de proorocul acela, va fi nimic cu desăvârșire din mijlocul norodului. Deasemenea toți proorocii, dela Samuel și ceilalți, cari au urmat după el, și au vorbit, au vestit zilele acestea”. (Faptele Apostolilor 3:22—24) Toți profeții lui Dumnezeu au vestit venirea Regelui, a lui Messia; prin urmare după

venirea Domnului Isus în templu toți cei chemați la împărăție trebuie să deie ascultare deplină mai marelui Moise pentru că să-și poată păzi neprihănirea față de Dumnezeu. Acest adevăr mare și important este învățat și accentuat prin schimbarea la față de pe munte și prin cuvintele vorbite acolo.

¹⁸ Aceia care după venirea marelui Profet în templu nu s'au dovedit a fi gata de a învăța și ascultători n'au făcut niciun progres sau spor în căștigarea de cunoștință a vocii lui Dumnezeu în înțelepciune și pricepere spirituală. Mulți dintre aceia care au fost odată candidați la împărăție au fost orbiți de atunci încolo și ei neagă că Domnul a venit la templu. Evident, Petru vorbește de acești neascultători în timpul prezenței lui Christos Isus în templu pentru judecată, și apostolul îi numește nelegiuiți: „Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă dela casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cel neprihănit [alle trad.: drept] scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcălos?” — 1 Petru 4:17, 18.

¹⁹ Una dintre poruncile speciale date celor consacrați de Domnul Isus la venirea sa în templu este următoarea: „Și se va predica această evangheliă împărăției în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul”. (Matei 24:14). Unii au crezut greșit că ei pot nesocoti această poruncă și totuși pot să meargă în cer; însă toate declarațiile sau textele Scripturii privitoare la acest punct arată că ei nu pot nicidecum să disprețuiască această poruncă și să refuze să ieră parte la lucrul de mărturie și totuși să aibă o intrare în împărăția cerurilor. Numai cei ascultători primesc aprobarea Domnului; și aceasta a fost accentuat cu ocazia vedeniei schimbării la față prin aceste cuvinte: „Acesta este Fiul meu prea iubit, în care îmi găsesse plăcerea mea; de el să ascultați”; adică: „supuneți-vă lui”. A asculta ceea ce zice marele Profet acum nu înseamnă așa dar trândăvie, ci sarguință în împlinirea lucrării care a poruncit Domnul să se facă, și anume în darea mărturiei cu privire la Iehova și împărăția sa.

Legătură cu profeția

²¹ Petru îndeamnă pe frații săi în epistola sa a doua să se silească să facă anumite lucruri înșirate acolo pentru ca să nu fie „nici leneși, nici neroditori”, neaducând fruct, după cum a zis Isus în Ioan 15:2-6. Facerea și împlinirea lucrurilor înșirate de apostol merg sau sunt înaintea aprobării lui Dumnezeu și intrării în împărăția sa. După aceea declară apostolul: „Dar, socotește că este drept, cât voiți mai fi în cortul acesta, să vă [în treji] aducându-vă aminte... Îmi voiți da osteneala dar, ea, și după moartea mea, să vă puteți aduce totdeauna aminte de aceste lucruri”. — 2 Petru 1:13-15.

²² Credincioșii sunt sfătuiți să amintească tot mereu aceste lucruri; și este ușor de înțeles că acestea sunt lucrurile care trebuiesc amintite: venirea lui Christos Isus în templu ca Justificatorul și Judecătorul lui Dumnezeu precum și necesitatea ascultării depline față de poruncile sale. În acest loc introduce apostolul vedenia schimbării la față și accentuează importanța ei prin aceea că declară: „În adevăr, v'am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Christos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit ale călăușilor, ci ca unii cari am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea lui. Căci el a primit dela Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când, din slava minunată, s'a auzit deasupra lui un glas, care zicea: „Acesta este Fiul meu prea iubit, în care îmi găsesse plăcerea”. Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu el pe muntele cel sfânt”. — 2 Petru 1:16-18.

²³ În textul citat mai sus apostolul a arătat fără îndoială la venirea Domnului Isus în templu pentru judecată deoarece atunci a apărut Isus în putere și slavă. „Când va veni Fiul omului în slava sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei sale”. (Matei 25:31)

Această arată din nou că vedenia profetică a schimbării la față a început să se împlinescă în timpul venirii Domnului Isus la templu pentru a ține judecată. În acel timp a început Isus să-și exerciteze puterea sa ca Rege, Preot, Profet și Învățător, și aceasta a fost preumbrat prin Moise. Dela acel timp trebuie să se deie o mărturie întinsă cu privire la Iehova și împărăția sa, și urmașii lui Christos Isus, unșii, trebuie să amintească cu sarguință din acel timp aceste lucruri și de asemenea trebuie să deie cu sarguință mărturie, adică să ducă altora rodul împărăției. Din acel timp și oamenii care au auzit vestea sau mesajul că Regele a sosit și împărăția sa a început, de asemenea trebuie să-și asculte și să primească vestea bună și să o vestească și ei altora, cum este spus în Apocalips 22:17. Dar ce legătură are vedenia schimbării la față cu înțelegerea profețiilor lui Iehova?

²⁴ Va fi de folos de a da mai întâi aici răspunsul în armonie cu Scriptura la această întrebare și după aceea de a aduce dovada ca sprijin pentru aceasta: vedenia profetică a schimbării la față se referă la venirea Domnului Isus Christos la templu pentru judecată și este o adevărire sau întărire a profețiilor pe care le-a dat Iehova mai înainte prin oamenii săi sfinți; aceste profeții nu pot fi interpretate în mod privat, ci ele numai atunci pot fi înțelese când s'a început împlinirea lor. De aceea se înțelege împlinirea vedeniei profetice despre schimbarea la față numai după venirea Domnului Isus în templu, deoarece acesta este timpul rânduit al lui Dumnezeu de a descoperi înțelegerea cu privire la aceasta.

²⁵ Petru accentuează faptul că cei trei martori oculari care au fost cu Christos pe munte n'au urmat niște basme închipuite, ci au văzut cu ochii lor proprii ceea ce a avut loc acolo și că prin urmare mărturisesc adevărul. Apoi a adăugat: „Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într'un loc întunecos, până se va crăpa de ziua și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre”. (2 Petru 1:19) Voit-a să zică Petru prin aceasta că cuvintele proorociei sunt mai sigure ca vedenia schimbării la față? Sau voit-a să zică că profeția este mai sigură decât declarațiunea sa cu privire la acea vedenie? Sau exprimă cuvintele sale părerea că profețiile au fost întărite prin vedenia schimbării la față dată în felul acesta? Răspunsul la aceste întrebări trebuie dat în lumina altor texte din Scriptură care se înțeleg acum și în armonie deplină cu ele. Dacă profeția scrisă mai înainte este mai sigură decât ce este învățat prin vedenia schimbării la față, atunci pentru ce să accentueze Petru importanța vedeniei schimbării la față și necesitatea de a vorbi despre ea? Dacă profeția ar fi mai de încredere sau mai sigură decât declarațiunea lui Petru despre vedenie, atunci se pare că n'a fost de lipsă ca să atragă atențiunea asupra acelei întâmplări; afară doar de cazul că s'ar fi făcut pentru a arăta că apostolul este vrednic de a fi crezut, și aceasta desigur n'a fost de lipsă. Este clar că însemnarea adevărată a cuvintelor lui Petru este aceea că vedenia schimbării la față este o întărire sau confirmare a ceea ce profeții din vechime au scris la dictatul sau prin inspirațiunea lui Dumnezeu; mai departe: când va fi sosit timpul pentru împlinirea vedeniei profetice a schimbării la față, atunci va fi sosit și timpul când profețiile scrise de bărbații sfinți ai timpurilor vechi vor putea fi înțelese. Această concludiune este sprijinită prin redarea textului în alte traduceri: „Și avem cuvântul proorociei făcut mai temeinic”. „Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare [după Biblia americană: făcut și mai sigur]”.

²⁶ Argumentul lui Petru este acesta: Profeții din vechime au scris despre venirea lui Messia în putere și mărirea; iată acum o vedenie despre venirea lui glorioasă, și trei dintre noi au fost martori oculari ai acestei vedenii care vorbește despre venirea Domnului Isus în putere și slavă. Pentru a sublinia obiectul, el declară că aici nu este vorba de un basm sau poveste inventată de el sau de alții, ci acesta este adevărul și adevărește, sprijit-

nește și întărește creștine au scris profeții din vechime. Traducerea Diaglott (engleză) sună: „Și noi am adevărat și mai mult cuvântul profetic”, adică confirmat, întărit și făcut sigur. Cuvintele întrebătoare de Petru ar putea fi cu greu interpretate în sensul că ele fac o comparație sau asemănare între profețiile scrise în vechime și vedenia schimbării la față. El a citat mai înainte textul din Scriptură: „Cuvântul Domnului rămâne în veac”. (1 Petru 1:25) Acum el declară pe scurt: Vedenia despre schimbarea la față sprijinește profeția, și când vedenia va fi împlinită și profețiile vor putea fi înțelese, Petru a știut că împlinirea profețiilor este absolut sigură, deoarece el a cunoscut bine textul Scripturii în care Iehova declară: „Da, ce am hotărât se va întâmpla”; „Am eugelat-o, și o voi și face”. (Isaia 11:21; 46:11) Nimic nu s'ar putea adăoga Cuvântului lui Dumnezeu sau să se îteie dela el, însă a putut fi adevărat sau întărit prin vedenia care s'a dat pe munte. Cu privire la confirmarea lucrurilor sau adevărilor a scris Pavel: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâiu de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile duduului sfânt, împărțite după voia Sa.” (Evrei 2:3, 4) Adevărata care a fost dată prin scena schimbării la față a trebuit să întărească credința acelor care așteptau venirea Domnului Isus în putere și mărire.

Revărsatul zorilor

²⁷ Profeția scrisă în timpul de demult, vedenia schimbării la față pe munte și de asemenea și ce s'a predicat cu privire la Isus s'a referit la lucruri mai mari care se vor întâmpla în viitor și de aceea au trebuit să aștepte urmașii lui Christos Isus timpul rânduit al lui Dumnezeu când aceste lucruri se vor împlini și vor fi înțelese. Urmășii lui Christos Isus trebuie să aibă o cunoștință oarecare ca bază pentru credința lor. Până la timpul rânduit al lui Dumnezeu când le va da o înțelegere a însemnării profeției ei trebuie să țină în minte legea lui Dumnezeu și profețiile, printre acestea și scena schimbării la față. Această se dovedește ca fapt, deoarece Petru le zice: „Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într'un loc întunecos, până se va crăpa de ziua și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre”. — 2 Petru 1:19.

²⁸ Apostolul nu se referă aici la vreo profeție deosebită, ci vorbește în mod vădit de întreaga profeția cu privire la venirea Regelui și a împărăției sale despre cari au profetizat toți profeții. (Faptele Apostolilor 3:21) Înainte de venirea lui Isus pe pământ ca să-și deie viața ca preț de răscumpărare pentru om, profeții din vechime au prezis acea venire, însă până la venirea lui nu s'a înțeles ce au însemnat într'adevăr profețiile. Așa stă lucrul și cu venirea lui Christos Isus în putere și mărire: toți profeții au prezis această venire când numele lui Iehova trebuie făcut cunoscut tuturor, însă nimeni n'a înțeles însemnarea acestor profeții până când Domnul Isus a venit la templu.

²⁹ Care este însemnarea cuvintelor „până se va crăpa de ziua”? Aceste cuvinte înseamnă evident începutul „zilei lui Iehova”, și aceasta s'a început când Iehova a pus pe Regele său pe tron în Sion, și anume în anul 1914 când a fost trimis să domnească (Apocalips 11:17; Psalm 2:6; 110:2) Se arată că Petru n'a așteptat că profeția se va înțelege în zilele sale și nici în zilele oamenilor care trăiau atunci, ci cuvântul proorociei precum și vedenia profetică a schimbării la față care a fost dată pentru întărirea sau sprijinirea profeției, va fi pentru urmașii lui Christos Isus o lumină strălucitoare spre conducerea lor, și că această lumină mică le va lumina până „se va crăpa de ziua”, după care apoi vor primi o lumină mai mare și o înțelegere mai clară. În răstimp el a sfătuit pe frații săi să fie veghetori și zelosi și să facă cu toată pu-

terea lor ce găsesse de făcut, și le-a zis că ei nu vor cădea niciodată dacă vor face lucrurile amintite de el. (1 Petru 1:5-7) El i-a sfătuit cu insistență să țină mereu în minte că Dumnezeu și-a dat cuvântul să trimeze la timpul lui rânduit pe Regele lui; că ei trebuie să aștepte această împărăție și să țină la speranța lor pe care le-a pus-o Dumnezeu înainte, și să spera că ei trebuie să se țină despărțiți și deosebiți de lume. Dacă vor fi neglijenți și indiferenți, atunci va veni orbire peste ei și ei vor uita chiar și aceea că Christos Isus-a murit pentru ei și că ei au fost curățiți de păcatele lor și într-o astfel de dispoziție sufletească nu vor fi în stare să vadă din depărtare venirea Regelui și a împărăției sale.

³⁰ S'a putut aștepta că la venirea revărsatului zorilor sau atunci când se va crăpa de ziua, adică la venirea „zilei lui Iehova” toți vor putea vedea clar? Nu, nu toți care au crezut odată în Domnul, ci numai cei devotați din inimă lui Dumnezeu și împărăției sale. Apostolul zice: „Până.. va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre”. Acest „Luceafăr de dimineață” este Christos Isus Regele glorios. „Eu, Isus, am trimis pe îngerul meu să vă adevărească aceste lucruri pentru biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață”. (Apocalips 22:16) Răsăritul „Luceafărului de dimineață” despre care este vorba aici pare a se referi la venirea lui Christos Isus la templu precum și la trimiteră îngerilor lui pentruca să conducă lucrarea acelor care pe pământ care sunt devotați pe deplin lui Dumnezeu și împărăției sale. Profețiile Sfintei Scripturi sunt adresate adunării sau bisericii lui Dumnezeu și au fost scrise pentru întărirea acelor care sunt devotați Domnului în timpul apariției sau arătării sale. Dumnezeu zisese prin profetul său: „O stea răsare din Iacob, un toiag de cărmuire se ridică din Israel [din Israelul spiritual]”. (Numeri 24:17) Christos Isus este „Luceafărul strălucitor de dimineață” care vestește ziua nouă; aceia văd aceasta care sunt devotați din inimă lui Dumnezeu și Regelui său și acestora le descopere Domnul însemnarea profeției sale.

³¹ Această clasă credincioasă este aceea pe care Isus la venirea sa în templu o pune peste toate averile sale. (Matei 24:41-47) Cuvântul „stea” înseamnă „prinț”, care este unul dintre titlurile date prea iubitului Fiu al lui Dumnezeu. El este „Prințul Păcii” pe ai cărui umeri se odihnește guvernul lumii. Aceia, a căror inimi aparțin Regelui și Prințului și care doresc să-l asculte, sunt favorizații cărora li se dă o înțelegere a profețiilor scrise în timpurile vechi. Dacă inima cuiva nu este devotată pe deplin Regelui, nu poate înțelege și nici aprecia profeția. Schimbarea la față de pe munte a anunțat dinainte venirea lui Christos Isus, Capul împărăției lui Iehova, și cei care la venirea sa au fost găsiți devotați lui Iehova și Regelui său au fost binecuvântați cu o înțelegere și apreciere a profeției. Cei care sunt devotați pe deplin lui Dumnezeu și Regelui său dovedesc devotamentul lor prin ținerea poruncii sale și de aceea merg ei cu bucurie ca să deie mărturia lui Christos Isus în conformitate cu porunca lui Dumnezeu. — Apocalips 12:17.

Interpretare

³² Apostolul Petru n'a încercat să interpreteze profeția, evident din cauză că nu sosise încă timpul rânduit al lui Dumnezeu și el a știut că el nu poate interpreta nici o profeție fără conducerea Domnului. Fără îndocală în zilele apostolului Petru au fost câțiva care în închipuirea lor s'au ținut „înțelepți” și capabili să tâlmăcească profeția, și printre aceștia au fost de aceia care au susținut a fi urmași ai lui Christos Isus; și această situație a fost aceea care a dat ocazie la cuvintele din 2 Petru 1:20. Oricât s'ar închipui cineva de înțelept totuși nu poate interpreta nici o profeție. Mulți au încercat și firește nu le-a reușit. Cu mult timp înainte de venirea omului Isus profeții din vechime au anunțat că în Betlem se va naște un stăpânitor puternic, dar totuși aceste profeții n'au

putut fi înțelese până când a venit Isus și s'a făcut cunoscut și și atunci numai puțini au crezut profetei. Toți profesii au vestit dinainte venirea lui Isus și întemeierea împărăției sale, care în mod lipsic a fost întemeiată în zilele lui David. Însă nimeni n'a putut înțelege pe deplin aceste profesii înainte de venirea lui Isus și întemeierea împărăției sale, și chiar și după venirea și aparițiunea sa în templu pentru judecată numai puțini au crezut. Mulți dintre aceia care au susținut a fi candidați la împărăție au respins în mod hotărât toate măturările că Domnul este în templu. Este învederat că Petru n'a așteptat că profesia se va împlini în zilele lui, ci o înțelegere a ei se va dăruî numai în marea zi a lui Iehova. El n'a sfătuit pe frații săi să interpreteze profesia, ci i-a sfătuit să fie în minte profesia împreună cu vedenia profetică de pe muntele schimbării la față deoarece aceasta va lumina credincioșilor ca o lumină într'un loc întunecos până „se va crăpa de ziua”.

³² Dumnezeu a descoperit destul pentru a da credincioșilor ceva lumină pentru luminarea căii celei drepte, și așa a trebuit să rămână până „se va crăpa de ziua” și „va răsări luceafărul de dimineață”. Cuvântul „până” întrebuințat de apostol este important. Din aceasta trebuie dedus că până la ua anumit timp rânduit va lumina o lumină mică, dar după aceea cu ocazia aparițiunii lui Christos Isus în putere și mărire va lumina o lumină mai mare. Mulți care au avut într'o măsură oarecare o cunoștință a Scripturii și-au închipuit că Cuvântul lui Dumnezeu a fost dat spre folosul lor deosebit și Dumnezeu i-a însăreinal să tâlmăcească și să întrebuințeze profesia, și de aceea și-au luat libertatea să interpreteze profesia și să o aplice după bunul plac. Această cugetare este cu totul greșită. Iehova nu și-a dat Cuvântul la sau pentru vreo creatură oarecare și nici nu i-a permis să-l interpreteze și aplice după bunul plac.

³³ Încă din primele zile ale erei creștine Satan a început să seducă oameni ca să întrebuințeze în mod înșelător Cuvântul lui Dumnezeu, și să potrivească Scriptura după concluziunile lor egoiste și să succesească alăta timp textele Scripturii până când vor părea că se potrivește cu concluziunile lor egoiste. (2 Corinteni 1:2 Ierarhia romano-catolică de pildă a susținut de multe veacuri că ea are dreptul exclusiv și puterea să interpreteze Scriptura, și ea a tălcuit-o în mod înșelător și astfel a întrebuințat-o în mod rău pentru a sprijini dorințele egoiste și nedrepte ale acestei organizații nelegiuite. Ea a făcut din Cuvântul lui Dumnezeu o marfă de comerț și continuă lucrul acesta și în ziua de astăzi. Oamenii din această organizație nesfântă, care susține pe nedrept a fi biserica lui Dumnezeu, au urmat în felul acesta căile lor stricate. (2 Petru 2:2, 3) Diferite alte organizații numite „biserici” au făcut același lucru. Printre aceștia au fost fără îndoială și unii cetitori de Biblie serioși și sinceri; însă învățăturile care au fost învățate de aceste organizații au fost concluziunile oamenilor care au făcut aceste învățături și interpretări ca să slujească scopurilor lor egoiste și prin acestea numele sfânt al lui Dumnezeu a fost dezonorat. Astfel de oameni au avut o idee mai mare despre ei înșiși decât s'ar fi cuvenit să aibă și în egoismul și dorința lor de a străluci înaintea altora au cedat repede influenței lui Satan și au alcătuit teorii și învățături care, după cum se susține, sunt în conformitate cu voiața lui Dumnezeu, în realitate însă pângărite foarte mult numele său. Satan și-a băgat mâna sa rea în toate acestea, și el a putut prinde ușor în cursa sa prin înșelăciune și anăgire oameni egoști și ambițioși.

³⁴ Interpretările și învățăturile false nu numai că au adus ocară pe numele lui Dumnezeu, ci afară de aceasta au întors pe oamenii sinceri dela Dumnezeu și i-au făcut să privească la profesii cu desgust. În timpul mai nou unii dintre urmașii sinceri ai lui Christos au aflat că profesii au anunțat dinainte venirea lui Christos Isus și ei au căutat să fixeze timpul exact al sosirii sale și al întemeierii împărăției sale, însă în timp ce prezicerea lor nu s'a împlinit, mulți nu numai că au fost înșelați ci s'au întors

cu totul dela Dumnezeu. Oamenii ca „frații Plymouth”, „Ucenicii”, „Milleriții” și alții au încercat să tâlmăcească profesia și au exprimat păreri extrem de fantastice, care nu s'au împlinit niciodată și cei mai mulți dintre urmașii lor au căzut. Dacă s'ar fi dat însă atențiune nustrării apostolului și s'ar fi urmat sfatul său, atunci s'ar fi putut evita cea mai mare parte dintre lucrurile acestea.

³⁵ Apoi a venit timpul când a trebuit făcut lucrul preumbrît de profetul Ilie, care lucru s'a făcut imediat înainte de venirea Domnului Isus ca „Sorul legământului” în templu. În decursul aceluî period mulți cercetători serioși ai Scripturii au căutat în Biblie ca să afle însemnarea profetiei, și ei au văzut sau știut că venirea Domnului Isus a fost subliniată și că în timpul venirii sale va aduna la sine pe urmașii săi credincioși. Ei și-au câștigat o anumită cunoștință despre cronologie și cu ajutorul acesteia nu numai că au căutat să stabilească când se va sfârși timpul națiunilor ci și toate lucrurile ce se vor întâmpla în acel timp. Mulți au primit aceste interpretări și au așteptat timpul când vor fi luați în cer și vor ajuta la cărmuirea universului; însă când la timpul calculat sau fixat speranțele nu li s'au realizat, au fost dezamăgiți și au căzut. Părerea că fiecare este liber nu numai să studieze profesia, ci afară de aceasta să prezinte și tâlmăcirea sa ca cea adevărată, a condus pe mulți la o concepțiune falsă despre scopul Scripturii.

³⁶ În decursul unui șir de ani înainte de venirea Domnului Isus în templu mulți dintre aceia care au eugelat că sunt în „adevărul prezent” au încercat să tâlmăcească profesia și să se slujească de ea la facerea a tot felul de tipuri și tablouri, și ei și-au exprimat învățăturile lor în mod dogmatic. Printre aceia care au fost aleși de adunări pentru „oficiul de bătrâni” mulți s'au privit ca fiind capabili în mod cu totul deosebit de a tălcui profesiiile; chiar și în ziua de astăzi există unii care și închipue că ei sunt capabili în mod cu totul deosebit de a spune ce au eugelat sau au avut în minte profesii când au scris profesiiile, și acești interpreți continuă să tragă concluziuni fantastice și să le comunice și altora pentruca să le creadă. În zilele apostolului Petru au existat profesii falși, și în același chip există și în timpul de acuma lărziți învățători mincinoși care aduc erezii primejdioase. (2 Petru 2:1) În decursul periodului Ilie adunările poporului lui Dumnezeu au fost bine cunoscute din pricina diferiților lor interpreți sau tălcuitori „înșelepți” ce se aflau printre „bătrânii aleși” ai lor, care cu deosebire seara aveau obiceiul să strângă grupe în jurul lor ca să le comunice tălcuirii speculative ale profesiiilor care au făcut pe cei lesne crezătorii să caște ochii și gura de mirare mare, dar care nu s'au realizat niciodată.

Lumină mai mare

³⁷ Pavel prin inspirațiunea spiritului sfânt a scris în substanță că lucrurile care au avut loc în zilele de mai înainte au fost scrise spre folosul acelor „peste cari au venit sfârșiturile veacurilor”. (1 Corinteni 10:11); și din aceasta trebuie conchis că acesta trebuie să fie timpul înțelegerii. Înainte de timpul acesta profesiiile, inclusiv schimbarea la față de pe munte care a arătat la venirea Domnului Isus în putere și mărire, au slujit ca o lumină care luminează „într'un loc întunecos”, „într'un loc uscat”, „într'un loc sălbatec sau pustiu” (Parkhurst). Cuvintele apostolului înseamnă în mod învederat că până la venirea Domnului Isus în puterea și slava împărăției lumina nu va lumina decât în mod slab, și aceasta va rămânea așa până când „luceafărul de dimineață” va răsări în inimile celor devotați Domnului, adică până când vor observa că Domnul Isus este în templu și se vor bucura de aparițiunea sa. Până la venirea Domnului Isus în putere și slavă profesia va lumina numai ca o lumină mică într'un loc întunecos; însă când „se va crăpa de ziua”, când „Lucafărul de dimineață” va fi răsărit în inimile poporului lui Dumnezeu, atunci le va lumina o lumină mai mare. Profesia nu aparține niciunui om, și de aceea declară apos-

tolul: „Căci nici o prorocie n'a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânași de duhul sfânt”. (2 Petru 1:21) Profetia este a lui Iehova și ea nu poate fi înțeleasă de oameni numai la timpul său rânduit. Poporul lui Dumnezeu vede acum clar că profetia numai atunci poate fi înțeleasă de oameni când a început cel puțin să se împlinescă, și mai limpede numai atunci când este deja împlinită. Ei au observat prin urmare dela 1922 încoace că Domnul permite poporului său să ieie parte la împlinirea profețiilor un timp oarecare înainte de a le permite să înțeleagă însemnarea profețiilor respective.

³⁹ Iehova Dumnezeu face ca să aibă loc anumite evenimente în împlinirea profeției sale, și aceste fapte fizice, confruntate cu cuvintele sale profetice, fac capabili pe cei devotați lui Dumnezeu, în a căror inimă a răsărit „Luceafărul de dimineață”, să vadă însemnarea profeției. Niciun om nu poate deschide profetia; numai Iehova însuși face aceasta și el face aceasta în felul său bun pentru poporul său și le dă această informație prin Christos Isus. Iehova a zis: „Strângeți-mi pe credincioșii mei, cari au făcut legământ cu mine prin jertfă!” (Psalm 50:5) La timpul rânduit și în împlinirea acestor declarațiuni profetice ale Psalmistului, Christos Isus a venit în templu și a adunat la sine pe acela care au făcut un legământ de a împlini voiața lui Dumnezeu. (2 Tesaloniceni 2:1; 2 Timotei 4:1) Profetia și faptele care au avut loc în împlinirea profeției, descopăr că Domnul Isus a venit în templu în anul 1918 în care timp cei născuți de spirit care au fost devotați pe deplin lui Dumnezeu au fost adunați în Christos Isus în templu. Acești sfinți au fost născuți de „femeia” lui Dumnezeu și Iehova a devenit marele lor învățător. „Și toți fiii tăi vor fi ucenicii Domnului [alte trad.: vor fi învățați de Iehova], și mare va fi pacea fiilor tăi”. — Isaia 54:13.

⁴⁰ Iehova învață acum pe fiii săi prin Capul casei sale regale, Christos Isus, și de aceea credincioșii nu mai privesc la un om ca să-i învețe și ei nu mai văd pe învățătorii lor împinși într'un colț. „Domnul vă va da pâine în necaz, și apă în strâmtorare. Învățătorii tăi nu se vor mai ascunde [nu vor mai fi împinși într'un colț; după Biblia engleză], ci ochii tăi vor vedea pe învățătorii tăi”. (Isaia 30:20) Iehova marele învățător a făcut să se scrie Cuvântul său al profeției și el hotărăște și aceea când să fie înțeles de poporul său; și cine susține că el poate lăceui profeții și face aceasta pentru satisfacerea ideilor sale egoiste, lucrează în mod prezumpțios în ochii Domnului.

⁴¹ O parabolă a lui Isus a anunțat dinainte că atunci când va apare în templu în putere și mărire o mulțime de candidați la împărăție se vor arăta încăpățânași și vor refuza să audă și să asculte și aceștia vor forma clasa numită „robii sau servii rău”. Aceștia au devenit îndărătnici din pricina așteptărilor lor egoiste, și acestea nu s'au împlinit după cum s'a așteptat. O astfel de îndărătnicie este nelegiuire și idolatrie. (1 Samuel 15:23) Cel îndărătnic și nelegiuit nu-i permis să fie în templu; de aceea a declarat Isus că va trimite pe îngerii săi ca să-i deie afară și să-i arunce în întunericul cel mai dinafară. (Matei 13:41, 42) Cei care rămân însă în templu văd lumina mai mare și ei înșiși luminează prin aceea că restrâng ei înșiși lumina primită dela Domnul. (Matei 13:43) Unor astfel de ascultători li se desfășoară profețiile mai departe; deoarece „Luceafărul de dimineață” a răsărit în inimile lor, adică ei sunt devotați lui Dumnezeu și împărăției sale din inimă.

R e z u m a t

⁴² Ca rezumat al întregului obiect se poate spune următoarele: Petru prin inspirațiunea spiritului sfânt a informat pe frații săi că Iehova le-a dăruit toate lucrurile în ce privește viața; că de aceea pe viitor să-și deie toată silința să adauge la credința lor virtute, conștiință, înfrânare, răbdare și evlavie, și că ei lucrând în felul acesta

vor fi roditori și vor aduce altora rodul împărăției; în caz contrar vor fi orbi față de privilegiile lor și vor cădea. El n'a zis nimic despre dezvoltare de caracter, prin care cineva va fi făcut capabil să ajute Domnului la cârmuirea universului. El a accentuat marea importanță a venirii Domnului Isus și a împărăției sale și a sfătuit pe frații săi să țină în minte lucrul acesta în tot timpul. Pentru sprijinirea acestor profeții a citat vedenia schimbării la față și a declarat fraților săi că acea vedenie ai cărei martori oculari au fost el și frații săi nu este o poveste plăsmuită, ci un mare adevăr, și că Iacob, Ioan și el însuși au fost acolo martori oculari ai măiestății, puterii și slavei Domnului Isus la venirea sa. Cuvintele sale arată că el prin amintirea vedeniei schimbării la față a avut de gând să arate că ea a adevărit și a întărit profețiile despre venirea Domnului Isus și a împărăției sale scrise dinainte de bărbați credincioși din vechime. Mai departe a sfătuit pe toți frații săi să țină aceasta mereu în minte, și aceasta le va da puțină lumină, întocmai după cum luminează o lumină într'un loc întunecos deși slab totuși destul pentru ai conduce până în zorile zilei celei noi, a zilei lui Iehova; și când va fi sosit această zi și Luceafărul de dimineață va fi răsărit în inimile lor, atunci le va fi descoperită și însemnarea profeției. El i-a sfătuit să nu se lase să fie întorși dela adevăr prin talmăcirii private pe care le va da cineva profeției. Răsăritul „Luceafărului de dimineață” „în inimile voastre” trebuie să însemne Christos Isus, Luceafărul de dimineață, venind în templu în putere și mărire. La acest timp s'a referit în mod vădit apostolul când a scris: „Deacuma îmi stă înainte cununa dreptății, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător, în ziua aceea, dar nu numai mie ci și tuturor celor ce au iubit arătarea lui”. (2 Timotei 4:8) Aceasta trebuie să însemne că la arătarea lui Christos Isus în templu, inimile acolora, care „au iubit arătarea lui” și au vegheat și așteptat venirea lui, vor fi devotate lui și împărăției sale: mai departe, că le va fi dăruită o lumină mai mare, și anume în timpul când vor fi împărțite cununi sau coroane credincioșilor cari intră în templu.

⁴³ Faptele bine cunoscute poporului lui Dumnezeu arată în mod clar împlinirea profeției. În decursul perioadului Ilie al adunării a fost făcut lucrul pregătirii căii înaintea Domnului, și în decursul aceluși timp martorii credincioși au așteptat revărsatul zorilor zilei celei noi când Domnul Isus se va arăta. În anul 1914 Iehova a pus pe iubitul său Fiu pe tronul său și aceasta a marcat începutul zilei celei noi, nașterea împărăției. În anul 1918 s'a arătat Domnul Isus în templu în slavă și putere, și atunci a răsărit Luceafărul de dimineață, Luceafărul zilei, Prințul Păcii. Aceia, a căror inimă au fost devotate lui Dumnezeu și împărăției sale, au fost adunați în acel timp la Domnul, și și alții care au ajuns de atunci încoace la cunoștința adevărului și s'au consacrat au fost de asemenea adunați în templu. Aceștia de aci înainte nu s'au mai uitat la o lumină care luminează într'un loc întunecos, ci în templu se bucură de privilegiul și favoarea luminării Cuvântului lui Dumnezeu prin fulgere de lumină. Aici sunt învățați de Iehova și Christos Isus, și acești mari învățători sunt singurii învățători ai celor devotați Domnului; și prin învățământul lor li se dă unșilor o înțelegere a profeției. Martorii credincioși au suferit un tratament cu totul nedemn din mâinile dușmanilor și ei sufăr mai departe în mâinile lor, dar în timp ce ei sufăr în chipul acesta Domnul le descopere însemnarea profeției sale și le arată din ce motiv au suferit și ce va face el în curând prigonitorilor noștri; și el face aceasta cunoscut credincioșilor săi înainte de a se întâmpla. — Isaia 65:24.

⁴⁴ Credincioșii au văzut de curând în mod clar pentru ce permite Dumnezeu ca nelegiuții conspiratori să prigoanească mai departe pe martorii săi unși din ce în ce mai tare; aceasta dă unșilor ocazie să dovedească neprihănirea lor față de Dumnezeu și să ieie parte la justifierea numelui său sfânt; și în același timp prin aceasta mărturia împovăritoare împotriva prigonitorilor este înmulțită. Cei credincioși și ascultători știu acum să aprecieze

marele adevăr că toate aceste lucruri din profeții au fost scrise de bărbați sfinți din vechime care au fost mâniați sau îndemnați de spiritul sfânt al lui Dumnezeu ca să facă aceasta și că „toate căle au fost scrise mai înainte au fost scrise spre învățătura noastră ca prin răbdarea și mângâierea scripților să avem nădejde”. (Romani 15:4) Nu există acum niciun motiv pentru vreunul din cei unși să aibă vreo îndoială despre aceea că ei se află pe calea dreaptă, sau să se teamă de ceea ce le poate face omul sau Diavolul. Cei credincioși știu că ei stau pe partea dreaptă și ei știu și aceea că dacă rămân în locul ascuns al Celui Prea Înalt, Dumnezeu va face ca toate lucrurile să fie spre binele lor. Iehova îi hrănește cu hrana destinată pentru ei și rămășița se bucură foarte mult și cântă lauda lui Iehova și a Regelui său. Ei duc mesajul la „turma mare” și această turmă mare se bucură împreună cu ei.

Intrebări pentru studiu

- Alin. 1. În ce mod s'a dat darea de seamă biblică a profeției? Când și cum poate fi înțeleasă profeția? Care sunt marile adevăruri accentuate în aceasta? Cum a fost găsit un justificator capabil?
- Alin. 2, 3. Care puncte sunt trase la îndoială în chestiunea de controversă ridicată de Satan? Cum a fost făcut cuvântul și numele lui Iehova o chestiune de controversă? Cum trebuie decisă în mod drept această chestiune de controversă? Care scop de importanță secundară a mai trebuit împlinit pe lângă aceasta? Care a fost rezultatul sau sfârșitul acestei probe?
- Alin. 4. Când pot fi înțelese legea lui Iehova și darea de seamă profetică a sa? Care a fost motivul pentru această deosebire? Cu ce condițiune face Iehova cunoscut scopul său? Cine a împlinit această condițiune? Când se aplică Psalmul 138:2, și pentru ce în acest timp respectiv?
- Alin. 5. Ce lumină importantă se vede în atitudinea lui Petru în legătură cu vedenia schimbării la față și amintirea sa a vedeniei în legătură cu tălcuirea profeției?
- Alin. 6, 7. Ce lumină mai mare se vede acum în legătură cu timpul lui Iehova pentru desfășurarea însemnării profeției sale? Cum se aplică aceasta la ceea ce a scris Moise?
- Alin. 8—10. Ce este mărit prin schimbarea la față profetică? Arată texte biblice care sprijinesc această concluziune. Explică cuvintele apostolului din 2 Petru 1:16.
- Alin. 11. Ce s'a reprezentat cu privire la oficiul viitor al lui Christos Isus prin cuvintele descriptive din Matei 17:2?

- Alin. 12—15. Explică a) partea vedeniei raportată în Matei 17:3; b) expresiunea identificării și porunca raportate în versetul 5.
- Alin. 16—19. Arată motivul pentru ce a primit Isus titlul „Martorul credincios și adevărat”. Ce învățatură este cuprinsă în aceasta pentru urmașii săi? Cum clarifică alte texte din Scriptură ce important este de a împlini răspunderea care este legată cu cunoștința adevărului?
- Alin. 20. Arată ce important este acum de a înțelege așa cum trebuie și de a observa în mod silitor cuvintele „glasului” raportate în versetul 5.
- Alin. 21—23. Care sunt „lucrurile acestea” la care se referă apostolul în 2 Petru 1:10, 12, 15? Ce declară el despre importanța împlinirii cu zel a lucrurilor acestora și a amintirii lor în fața altora? Explică cauza și însemnarea cuvintelor apostolului din 2 Petru 1:16—18.
- Alin. 24. Ce legătură are vedenia schimbării la față cu înțelegerea profeției lui Iehova?
- Alin. 25, 26. Explică cuvintele lui Petru: „Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare”.
- Alin. 27—29. La ce „cuvânt al prorociei” se referă apostolul? Cum au putut frații săi „să-și aminte” la el în răsîmp „până se va crăpa de ziuă”?
- Alin. 30, 31. Ce înțelege sub cuvintele „până se va crăpa de ziuă”? Arată prin texte biblice care să dovedească aceasta cine este „Luceafărul de dimineață”.
- Alin. 32, 33. Arată motivul pentru cuvintele apostolului din 2 Petru 1:20. Când, cum și cui se face cunoscut tălcuirea adevărată a profeției? Pentru ce îndeamnă apostolul pe frații săi să fie cu luare-aminte în răsîmp la cuvântul prorociei?
- Alin. 34—37. Cum s'a împlinit declarațiunea apostolului din 2 Petru 2:2, 3?
- Alin. 38. În ce privește înțelegerea profeției, ce înseamnă cuvintele apostolului Pavel în 1 Corinteni 10:11 și cuvintele apostolului Petru: „Ca la o lumină care strălucește într'un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă”?
- Alin. 39—41. Arată motivul pentru înțelegerea clară a profeției prin cei devotați lui Dumnezeu; mai departe pentru starea altora care au fost odată candidați la împărăție.
- Alin. 42—44. Rezumă învățătura și sfatul cercetate aici, împreună cu faptele care arată că „ziua” s'a început și „Luceafărul de dimineață” a răsărit în inimile celor devotați Domnului.

(W. T. din 15 Iulie 1935).

MULȚIMEA MARE DE OAMENI

„După aceea am privit, și iată o mulțime mare de oameni, pe care nimenea n'ar fi putut-o număra, din toate semințiile, și neamurile, și popoarele și limbile, stătea înaintea tronului și înaltea Mielului în haine albe și cu ramuri de finic în mâinile lor... Cine sunt aceștia... și de unde au venit?” — Apocalips 7:9, 13.

PARTEA I-a

IHOVA face cunoscut scopul său creaturilor sale când îi place. „Prin constătuiri se întăresc planurile [alte traduceri: hotărârile]”. (Proverbe 20:18) Iehova este sfătuitorul său propriu și voința sa este hotărârea sa. „Cine a îndreptat duhul Domnului, și cine l-a luminat cu sfaturile lui?” (Isaia 40:13) Nimeni. „Cu cine s'a sfătuit El, ca să ia învățătura? Cine l-a învățat cărarea dreptății? Cine l-a învățat înțelepciunea, și i-a făcut cunoscut calea priceperii?” Nimeni. (Versetul 14) „Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric”. (1 Ioan 1:5) Secretele sale sunt însă întunecate tuturor până când sosește timpul său să le deslușească. (Psalm 18:11) „Întunecatul și-l făcuse învelitoare, iar cortul lui, împrejurul lui, erau

niște ape întunecoase și nori negri”. (Psalm 18:11) El, care are o înțelepciune perfectă, a cunoscut sfârșitul dela început și hotărârea sa este să lucreze după voința sa; și aceasta este cu deosebire adevărat în ce privește aceia care voiesc să fie membri ai organizației sale. „Lui Dumnezeu din veșnicie îi sunt cunoscute toate lucrurile sale”. (Faptele Apostolilor 15:18) Este imposibil ca ceva să poată împiedeca împlinirea scopului său sau hotărârii sale. „Căci Domnul, Dumnezeuul oștirilor, a hotărât, și cine va zădărnici? Mâna lui s'a întins și cine o va întoarce?” (Isaia 14:27) Iehova declară: „Am cugetat-o, și o voi și face”. — Isaia 46:11.

² La timpul său hotărât Dumnezeu descopere secretele

sale după plăcerea sa. „El descopere ce este adânc și ascuns; El știe ce este în întunec, și la El locuiește lumina”. (Daniel 2:22) El a fixat un anumit timp pentru împlinirea și vestirea scopului său. „Toate au timpul lor, și pentru tot lucrul subțil care este timp. Și zis-am în inima mea: Dumnezeu va judeca pe cel drept și pe cel neglijent; căci este timp pentru tot lucrul, și el ia seamă la toată fapta [alte trad.: căci el a sorocit o vreme pentru orice hotărâre și pentru orice lucru]”. (Eclesiastul 3:1, 17) Nici oamenilor și nici îngerilor nu le este permis să cunoască secretele lui Iehova până când nu sosește timpul său hotărât. (1 Petru 1:19-12) El nu descopere secretele sale dușmanilor săi sau celor răsvrațiți. „Căci Domnul urâște pe oamenii stricați, dar este prieten cu cei fără prihană”. (Proverbe 3:32) „Lăuntru [alte traduceri: secretele] său deschide Domnul celor ce se tem de dânsul, și el îi învață legământul său”. (Psalm 25:14) Nu-i de mirare prin urmare că în Cuvântul lui Dumnezeu este scris că înțelepciunea oamenilor este nebulie în ochii lui Dumnezeu. (1 Corinteni 1:20) Oamenii cari în închipuirea lor se cred înțelepți caută în zadar să înțeleagă secretele Celui Prea Înalt. Acelora însă, care cred în Domnul Isus Christos și se devotază pe deplin lui Iehova Dumnezeu și-l slujesc, le descopere secretele sale și și acestora numai la timpul său rânduit. Când am priceput odată bine aceste principii și reguli fixe, atunci suntem mai bine în stare să înțelegem adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Regulele lui Iehova nu se schimbă niciodată; și de aceea este pentru noi important de a înțelege regulile sale fixe și să ne lăsăm conduse și de ele cu ocazia cercetării sau examinării Cuvântului său.

³ Adeseori se întrebuințează expresiunea: „Dumnezeu va întoarce toate spre bine”, și anume în înțelesul că dacă cineva a apucat o cale greșită, Dumnezeu va desființa regula sa din pricina celui ce-a greșit. (Aceasta se referă cu deosebire la limba engleză în care în loc de cuvântul „a întoarce spre bine” este întrebuințat cuvântul „overrule” și acest cuvânt înseamnă de fapt „a întoarce o regulă în sens contrar, sau a desființa o regulă”). Cuvântul „overrule”, adică „a întoarce spre bine” nu se găsește nicăieri în Biblie și nu este întrebuințat corect, deoarece noi știm că Dumnezeu nu se schimbă și legile sale sunt neschimbătoare. Acesta este adesea confundat cu declarațiunea următoare a apostolului Pavel: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul său [alte trad.: voia sa]”. (Romani 8:28) Pentru aceia care sunt chemați după voia sa și-l iubesc, el face ca toate lucrurile să lucreze spre binele lor; dar nu trebuie să se uite că mai înainte trebuie să se îndeplinească o condițiune preliminară, și anume a iubi pe Dumnezeu și a fi chemat după voia sa sau scopul său. Dacă cineva recunoaște că el a mers pe o cale stricată, atunci numai un lucru trebuie să facă: să-și schimbe modul său de a lucra, să apuce și să urmeze calea dreaptă, să ceară iertarea Domnului și după aceea să se silească eu zel să îplinească voința lui Dumnezeu. Iehova nu face diferite reguli pentru diferite creaturi; regulile sale sunt fixate, și creaturile sale trebuie să corespundă cerințelor dacă voiesc să primească aprobarea sa. De sigur Dumnezeu iartă pe aceia care caută să primească iertarea sa pe calea hotărâtă de el; însă aceasta nu-i permis să se confunde cu expresiunea „overrule”.

⁴ Dumnezeu a făcut cunoscut apostolilor lui Isus Christos multe dintre lucrurile sale secrete și i-a inspirat să scrie aceste secrete. Apostolul Pavel a fost favorizat în privința aceasta de Domnul în mod deosebit și el s'a rugat pentru frații săi ca să fie umpluți cu înțelepciune și pricepere spirituală. (Coloseni 1:9) Din zilele apostolilor însă până la venirea Domnului Isus la templul lui Iehova i-a plăcut lui Dumnezeu să fie în secret multe lucruri cu privire la scopul său. Timp de cincisprezece veacuri urmașii declarați ai lui Christos Isus au învățat fără nici o excepțiune că scopul lui Iehova s'ar compune în fond din aceea să mântuiască oameni, pe unii din ei să-i ție în cer, și pe

toți ceilalți să-i chinuiască sau să-i nimicească. În decursul acestui timp eliar și cei mai devotați urmași ai lui Christos Isus au crezut și au predicat că scopul principal al lui Dumnezeu cu neamul omenesc ar fi mântuirea de suflete. Chiar și în decursul periodului Ilie al adunării, urmașii credincioși ai lui Christos Isus au crezut și au învățat în bună credință că scopul principal al lui Dumnezeu este să aleagă din neamul omenesc 144.000 și să-i facă membri ai templului său regal și domnitori ajutători peste lume; și că el afară de aceasta va alege dintre oameni o mulțime nenumărată sau o turmă mare și-i va face servitori ai casei regale, și că mai târziu toți cei ascultători din neamul omenesc vor fi binecuvântați cu „restatornicire”. Scopul principal al lui Iehova n'a fost înțeles și apreciat de urmașii lui Christos Isus din timpul modern numai după venirea Domnului în templu. De când cei credincioși au fost adunați însă în templu și au fost născuți de femeia lui Dumnezeu și făcuți fii ai lui Dumnezeu, au fost învățați de Iehova prin Christos Isus Capul celei templului. (Isaia 54:13; 30:20) Printre textele biblice care n'au putut fi înțelese înainte de venirea Domnului la templu sunt cele din Apocalips cu privire la „mulțimea mare de oameni”.

⁵ Teoria și înțelegerea cu privire la „mulțimea mare de oameni” sau „gloata mare” sau „turma mare”, care au existat timp de mulți ani, și la care mai în încă mulți, se pot rezuma în felul următor: „Mulțimea mare de oameni” este o clasă de persoane consacrată lui Dumnezeu și născută de spiritul lui Dumnezeu, și aceștia sunt prin urmare fii ai lui Dumnezeu și o parte a bisericii; ei însă n'au împlinit în mod credincios legământul lor, ei au fost neglijenți și n'au ascultat poruncile lui Dumnezeu; ei au rămas în așa zisele bisericii și n'au luat parte la vestirea împărăției; dar fiindcă ei n'au împlinit legământul lor după cele mai bune putințe, și n'au fost credincioși pe deplin lui Dumnezeu, se zice despre ei că trebuie să treacă printr'un necaz mare care va sluji la aceea ca să-i încerce, și că în fine Iehova îi va lua în cer și le va da un loc ca servitori înaintea tronului. Există până în ziua de astăzi oameni cari în ceala poporului lui Dumnezeu au fost „bătrâni aleși”, și iarăși alții în aceste grupe care se în mai departe „bătrâni aleși”, cari cugetă că nu este lipsă deloc de a lua parte activă la darea mărturiei pentru numele lui Iehova și împărăția sa. Ei cugetă că dacă cineva iubește pe Dumnezeu (în înțelesul ce înțeleg ei subțil „iubire”) și este sincer, aceasta este o garanție suficientă pentru mântuirea sa și pentru primirea unui loc în cer; și la caz că nu va deveni un membru al „turmei mici”, Dumnezeu îi va da un loc în „turma mare”; și apoi unul ca acesta va fi veșnic în cer și-și va petrece viața în tihnă și plăcere.

⁶ Par astfel de concluziuni a fi raționale și sprijinite de Cuvântul lui Dumnezeu? Aci trebuie întrebuințată regula rațiunii sau a dreptei judecări deoarece Iehova nu face nimic contrar minții sănătoase. (Isaia 1:18) Noi vedem acum că scopul principal al lui Iehova este justificarea numelui lui Iehova; că Dumnezeu a ales dintre oameni un popor pentru numele său căruia îi permite să ducă altora mărturie despre el și împărăția sa, și acești martori pentru a putea fi aprobați trebuie să-și păzească în mod credincios neprihănirea sau integritatea față de Dumnezeu. Având în vedere aceste adevăruri indiscutabile, este rațional de a presupune că Dumnezeu va mai avea și o altă clasă spirituală în cer formată din unii ca aceia pe care i-a ales din neamul omenesc și care s'au învoit să facă voia sa dar care din pricina fricii de oameni sau de banda Diavolului au făcut un compromis sau o concesiune organizațiunii lui Satan, cari așa dar au fost în mare măsură necredincioși Domnului, și cărora Domnul totuși le va da un loc în organizațiunea sa cercască? Aceste întrebări trebuiesc cercetate în lumina următoarelor cuvinte inspirate ale apostolului: „Este un singur trup, un singur duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dum-

nezeu și Tată al tuturor, care este mai pe sus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți". - Efeseni 1:1-6.

⁷ Sfânta Scriptură descoperă că Dumnezeu a chemat o clasă de persoane și le-a pus înainte speranța de a fi părtași cu Christos, și anume atât în suferințele sale cât și în bucuria sa ca tovarăși ai săi în organizațiunea sa regală. (Efeseni 1:18; Coloseni 1:5; Tit 1:2; Evrei 6:11, 18; 1 Petru 3:15; 1 Ioan 3:3) De mulți ani noi am învățat și crezut că afară de speranța de a deveni membru în trupul lui Christos mai există și o a doua speranță, adică o nădejde secundară sau „o nădejde de mângâiere”, care este pusă înaintea turmei mari din pricină că n'a fost credincioasă pe deplin; și că atât mulțimea mare de oameni cât și turma mică își vor găsi speranțele lor realizate pe deplin în cer. Dar având în vedere textele Scripturii cu privire la mulțimea mare de oameni, se vor pune aici câteva întrebări aparținătoare chestiunii pentru a fi examinate, și cumpănirea potrivită a acestor întrebări ne va face cu puțință să ne îndepărtăm din minte unele absurdități la care am jinit multă vreme. Iată acum întrebările:

⁸ Este mulțimea mare de oameni, care este amintită în Apocalips șapte, o clasă născută de spirit, și primi-va ea în cele din urmă perfecțiune ca creaturi spirituale? și avea-vor ei un loc în cer ca servitori ai casei regale?

⁹ Care texte biblice exprimă scopul lui Iehova de a alege din lume două clase, făcând pe una din aceste clase membri ai casei sale regale iar pe cealaltă clasă spirituală servitori ai casei sale regale?

¹⁰ După Scriptură nașterea de spirit înseamnă că Dumnezeu naște și recunoaște ca fii ai săi pe unii ca aceia care au exercitat mai întâiu credința în sângele vărsat al lui Christos Isus și s'au consacrat pe deplin să facă voia lui Dumnezeu, și că aceștia sunt chemați să caute pe urmele lui Isus. Există așa dar vreun motiv biblic de a zice că Iehova lasă unui astfel de născut de spirit alegerea sau să fie credincios pe deplin până la moarte și să primească coroana vieții, sau să fie credincios numai în parte și să primească o răsplată diferită de cea amintită mai sus? Dacă aceasta ar fi așa, n'ar însemna aceasta că dela creatură nu se cere să facă voia lui Dumnezeu, ci poate face voia sa proprie cel puțin o parte a timpului?

¹¹ Cere Dumnezeu dela fiii săi născuți de spirit aleși dintre oameni o împlinire strictă a legământului lor de a face voia Lui, sau pot face acești fii fără a fi pedepsiți numai în parte voința lui Dumnezeu și să se bizuiească pe aceea că el va trece cu vederea greșelile, indiferența și lipsa lor de credincioșie și le va da un loc în turma mare?

¹² Găsește-se această mulțime mare de oameni în sistemele bisericesti și auzit-a această mulțime mare de persoane porunca lui Dumnezeu să iasă afară din ele, dar din pricina fricei au refuzat să facă aceasta și să urmeze porunca lui Dumnezeu?

¹³ Fiilor lui Dumnezeu le este poruncit să iasă din sistemele bisericesti; dacă acum însă un număr din ei neglijează sau refuză din vreun motiv oarecare să asculte de această poruncă, până când eu puțin timp înainte de moartea lor ar fi „siliți să asculte”, n'ar fi asemănător un astfel de mod de a lucra unei convertiri sau pocăințe pe patul de moarte? Sprijinește Scriptura concluziunea că cineva poate urma un timp oarecare până la moartea sa îndărătnicia sa egoistă, însă în timpul morții se poate căi de cursul său neglijent și apoi toluși poate primi binecuvântări veșnice dela Domnul în vreo parte oarecare a organizațiunii spirituale a lui Iehova?

¹⁴ Dacă „mulțimea mare de oameni” ar fi compusă dintr-o ceată de consacrați și născuți de spirit care n'au fost credincioși numai în parte legământului lor, n'ar însemna aceasta că Iehova ar aproba necredincioșia cel puțin într-o măsură oarecare? și este posibil așa ceva la Iehova Dumnezeu?

¹⁵ În cecece privește prima întrebare, și anume: Este mulțimea mare de persoane care va fi făcută servitori ai casei împărătești a lui Dumnezeu o ceată născută de

spirit? răspunsul trebuie să fie nu. Nu există niciun text în Scriptură care să sprijinească concluziunea că mulțimea mare de oameni ar fi o ceată spirituală sau va fi în sfera spirituală a împărăției lui Dumnezeu. În acest număr și în numerele cealalte ale „Vestitorului” se va încerca prin mila Domnului să se interpreteze sau tălcuiască textele Scripturii cu privire la acest obiect și la întrebări asemănătoare. Se pare că acum a sosit timpul rândul al Domnului de a face să fie înțelese lucrurile cu privire la mulțimea mare de oameni, și cunoștința și înțelegerea acestor lucruri va aduce fără îndoială bucurie rămășiței și o va umplea cu zel mai mare pentru Domnul și împărăția sa.

¹⁶ Există lucruri înrudite cu această chestiune care trebuie cumpănite aici, și se pare că în unul dintre cele trei puncte înșirate aci trebuie găsită mulțimea mare de oameni. Marea mulțime de oameni trebuie să fie deci sau 1) asemenea cu întreg trupul lui Christos; sau 2) membrii deosebiți ai aceluia trup cerese aleși din națiuni; sau 3) oamenii binevoitori cari după venirea Domnului Isus în templu fug la Domnul și devin o parte a organizațiunii sale.

¹⁷ Cu ocazia desfășurării treplate a Apocalipsului, pe care l-a primit Isus Christos dela Dumnezeu, și care a fost făcut cunoscut lui Ioan printr'un inger al Domnului, i s'a dat știre și despre peceluirea celor 144.000. „Și am auzit numărul celor ce fuseseră peceluiți: o sută patruzeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel”. (Apocalips 7:4) După numărarea membrilor din fiecare seminție a lui Israel Ioan a scris: „După aceasta [Biblia engleză: după lucrurile acestea]. Aceste cuvinte înseamnă vădit că Ioan după vederea peceluirii celor douăsprezece seminții ale lui Israel a văzut mai întâiu tabloul sau chipul mișcător al „mulțimii mari de oameni”. Cuvintele „după aceasta” se referese mai curând la timpul când Ioan a văzut aceasta decât la ordinea în care au avut loc aceste lucruri. Această concluziune este sprijinită pe deplin prin Apocalips 4:1; 15:5; 18:1 și 19:1, deoarece acolo apare aceeași expresiune greacă „mela taută”. Ioan a preumbricit pe rămășița credincioasă care trăiește acuma pe pământ și se poate aștepta că ea va vedea lucrurile în aceeași ordine ca Ioan, adică rămășița va vedea sau înțelege mai întâiu pe cei 144.000 și peceluirea lor și numai după aceea va înțelege însemnarea adevărată a „mulțimii mari de oameni”. În cele ce urmează vor fi examinate acum cele trei puncte înșirate mai sus unul după altul pentru ca să putem vedea însemnarea adevărată a mulțimii mari de oameni.

Punctul întâiu

¹⁸ Este mulțimea mare de oameni și trupul lui Christos unul și același lucru? adică este mulțimea mare de oameni formată din cei 144.000? Fără îndoială expresiunea „o mulțime mare de oameni” ar putea fi aplicată, după regula biblică, pe drept celor 144.000, adică casei regale. În darea de seamă despre faptul că poporul a urmat în mare număr lui Christos Isus, când a fost pe pământ, este scris că Isus a văzut „o gloată mare” și i-a ajutat. (Matei 11:14) O mare gloată a mers după el. (Matei 19:2) „Când au ieșit din Ierihon, o mare gloată a mers după Isus”. (Matei 20:29) „Impreună cu Isus mergeau multe noroade”. (Luca 14:25) „Cu prilejul acesta adunându-se zeci de mii de oameni, încât se călcau unii pe alții, a început Isus să grăiască mai întâiu tencicilor săi: Păziți-vă de aluatul fariseilor, care este fățărnicia”. (Luca 12:1) „Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: Aliluia! Domnul, Dumnezeul nostru cel Atotputernic, a început să împărătească”. (Apocalips 19:6) Gloata multă amintită în textul din urmă este fără îndoială oastea care laudă pe Iehova în care este cuprinsă și rămășița sau urmașii credincioși ai lui Christos Isus de pe pământ când învață că Christos Isus a fost pus de Iehova ca Rege pe tron. („Lumină”, volumul 2,

paginile 150—158, în englezește) Aceasta nu înseamnă însă nicidecum că gloata mare sau mulțimea mare de oameni amintită în Apocalips 7:9 ar fi aceeaș ca cea citată în Apocalips 19:6. Unii au susținut că aici este vorba de una și aceeaș gloată mare, deoarece cele 144 000 de creaturi formează o gloată mare și iau parte la preamărirea lui Iehova. Dacă aceasta ar fi însă adevărat, atunci pentru ce să însemne Domnul pe cei 144 000 în mod special și apoi să-i descrie din nou ca o altă ceată fără număr? Nu este niciun motiv după căl se pare pentru concluziunea că mulțimea mare de oameni din Apocalips 7:9 ar fi identică cu cei 144 000 descriși în Apocalips 7:1—8.

Punctul al doilea

¹⁹ Apocalips 7:1—8 amintește în mod deosebit cele douăsprezece seminții ale lui Israel, și că din fiecare seminție sunt pecelluiți 12 000, laolaltă așa dar 144 000. Deoarece Scriptura arată că Dumnezeu alege o parte a trupului lui Christos din națiuni, unii susțin că mulțimea mare de oameni amintită în Apocalips 7:9 este formată din unii ca aceia care sunt aleși dintre națiuni și de aceea nu sunt numiți cu un număr deosebit; că aceștia sunt aceia care prin altoire au fost aduși în „măslin” sau legământul cel nou. Dacă această susținere ar fi adevărată, trupul lui Christos s'ar compune din mai mult de 144 000 de membri. Declarațiunea din Apocalips 7:9 sună însă: „O mulțime mare de oameni, pe care nimeni n'ar fi putut-o număra”. Nici Ioan și niciun alt om n'a putut-o număra de atunci încoace. Dacă Iehova nu arată numărul lor, cu toate că sunt numeroși, atunci numărul rămâne unul din secretele care aparțin lui Iehova. (Deuteronomul 29:29) Totuși aceasta nu ar combate neapărat dovada că mulțimea mare de oameni este o parte a trupului lui Christos.

²⁰ Cu privire la „sămânța făgăduinței” Avraam a primit următoarea declarațiune de la Iehova: „Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: „Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri. Și i-a zis: Așa va fi sămânța ta”. (Geneza 15:5) „Te voiu binecuvânta foarte mult și-ți voiu înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța la va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca mea!” — Geneza 22:17, 18.

²¹ Avraam n'a putut să numere nici stelele cerului și nici nisipul de pe țărmul mării, și totuși Dumnezeu a întrebuițat aceste cuvinte în legătură cu „sămânța făgăduită”, Christos. Când a vorbit Dumnezeu lui Avraam a întrebuițat aceste cuvinte despre stele și nisip numai spre a ilustra punctul că Iehova este acela care alege ceata cerească și niciun om nu poate spune ceva hotărât despre aceasta dacă nu-i descopere Dumnezeu lucrul acesta. Aceasta nu înseamnă nicidecum că Dumnezeu n'ar putea să o numere, ci înseamnă că niciun om nu o poate număra. N'ar fi de lipsă ca și alții să fie adăogați la cei 144 000 pentru ca totalul să poată fi numit „o mulțime mare de oameni, pe care nimeni n'ar fi putut-o număra”. Avraam n'ar fi putut să numere pe cei 144 000 numai dacă Dumnezeu i-ar fi descoperit acest număr. Dacă s'ar obiecta că „mulțimea mare de oameni” sau „turma mare” se compune din aceia care au fost aleși din națiuni pentru numele lui Iehova, și că aceștia trebuie adăogați la cei 144 000 de Israelii pentru a primi „sămânța făgăduinței”, din aceasta ar urma că sămânța lui Avraam ar trebui să fie la număr ca nisipul de pe țărmul mării și ca stelele cerului, cecace ar fi de mai multe ori mai mult ca întreg numărul de creaturi omenești care au existat vreodată. Cu privire la stele oamenii mărturisesc că se pot vedea cam 125 000 de nebuloase (norșori albicioși formați din o grămadă de stele foarte îndepărtate), și că fiecare nebuloasă se compune din miliarde de sori cari sunt mai mari și mai luminoși ca soarele nostru care luminează pământul nostru. Numai despre calea lăctee, numită și calea lui Traian sau drumul robilor, care poate fi văzută de oameni cu ochiul liber, se spune că se compune din o

sulă de miliarde de sori. Întreg neamul omnesc care a trăit vreodată pe pământ nu ajunge nici pe departe acest număr.

²² Cu privire la acelaș lucru a pus Iehova pe profetul Ieremia să scrie: „Că ostiirea cerurilor, care nu se poate număra, și ca nisipul mării, care nu se poate măsura, așa voiu înmulți sămânța robului meu David, și pe Leviții, cari-mi slujesc”. (Ieremia 33:22) Aceasta nu înseamnă nicidecum că Dumnezeu n'ar ști numărul „sămânței făgăduinței”, ci evident înseamnă că niciun om n'ar putea afla vreodată numărul fără ajutorul Domnului. Stelele și nisipul au fost întrebuițate prin urmare numai pentru a ilustra acest punct. Cu privire la stele este scris în Psalmul 117:4, 5: „El socotește numărul stelelor, și le dă nume la toate. Mare este Domnul nostru și puternic prin lăria lui, priceperea lui este fără margini”. Declarațiunea lui Dumnezeu înseamnă în mod vădit că „sămânța lui Avraam” se compune din foarte mulți; că însă nimeni nu i-ar putea ști numărul numai dacă-i va fi descoperit de Iehova. Niciun om nu poate spune cecace a hotărât Dumnezeu dinainte. Iehova numește pe cei 144 000 servitori ai săi care au fost pecelluiți pentru executarea scopului său. Care este acum deci omul care i-ar putea număra, dacă nu i-ar fi descoperite luptele de Iehova? De aceea pot și sunt cei 144 000 — în înțelesul Scripturii și înăuntrul marginilor trase de ea — asemănați în ce privește numărul cu stelele cerului și cu nisipul de pe țărmul mării, cari sunt de „nenumărat” pentru om.

²³ Faptul că Ioan „a auzit” numărul celor pecelluiți, și că au fost pecelluiți 144 000, dovedește definitiv că Iehova Dumnezeu a descoperit acest mare adevăr omului prin Christos Isus, și în niciun alt chip n'ar fi putut afla el aceasta vreodată. Faptul pe mai departe că Ioan după aceea a văzut „o mulțime mare de oameni, pe care nimeni n'ar fi putut-o număra”, arată că numărul ei este unul dintre secretele nedescoperite ale lui Iehova, și că prin urmare cei 144 000 și „mulțimea mare de oameni” citată în Apocalips 7:9 nu aparțin la aceeaș clasă, ci formează două grupe diferite.

²⁴ Sprijiniți pe faptul că „mulțimea mare de oameni” este luată „din toate semințiile, și neamurile, și popoarele și limbile, unii susțin că Israelii spirituali, dintre națiuni au fost imprăstiați printre toate națiunile, dar acum au fost adunați laolaltă ca o națiune și au fost adăogați celor douăsprezece seminții care au fost luate din Israelul natural și au fost făcute Israelii spirituali, așa că acum toți aceștia formează împreună o națiune. Contextul (textul considerat în raport cu legătura ideilor sale) nu sprijinește o astfel de părere. Declarațiunea textului cu privire la națiuni și limbi evident nu este dată pentru a arăta că „mulțimea mare de oameni” nu sunt de origină urmași naturali ai lui Avraam numiți „Evrei”, ci pentru a arăta că ei nu vor deveni Israelii spirituali, prin urmare nu formează o parte a celor 144 000. Însă aceia dintre națiuni care sunt aleși pentru numele lui Dumnezeu vor fi Israelii spirituali și de aceea trebuie să aparțină la membrii trupului lui Christos, care sunt pecelluiți: ca slujitori ai lui Dumnezeu. Într'un alt timp aceștia n'au fost un popor; însă după ce au fost aleși dintre națiuni și au fost adopțați ca fii ai lui Dumnezeu, și au devenit Israelii spirituali, ei formează acum națiunea regală și „poporul lui Dumnezeu”. (1 Petru 2:9, 10) Fiind aceasta așa, „mulțimea mare de oameni” nu se află în legământul pentru împărăție, și ea nici nu poate fi formată din membrii aleși dintre națiuni ai trupului lui Christos, și peste tot ea nici nu poate aparține acestei clase, și afară de aceasta ea nu este născută de spirit. Această concluziune este sprijinită prin Apocalips 14:1—5. Acolo este declarat pe scurt că cei 144 000 stau împreună cu Christos Isus pe muntele Sionului și învață cântarea cea nouă pe care nimeni nu o poate învăța și cânta afară de cei 144 000; că aceștia urmează pe Miel ori unde merge, adică ei sunt urmași pe urmele lui Christos Isus. Acest text din urmă arată că este imposibil ca „mulțimea mare de oameni” să reprezinte pe membrii corpului lui Christos

care au fost aleși dintre națiuni, deoarece de sigur toți membrii stau cu Christos Isus pe muntele Sion și-l urmează ori unde merge, și trebuie să învețe cântarea cea nouă, ceace și fac. Faptele arată că Iehova a descoperit omului numărul celor 111.000, și că mulțimea mare de oameni formează un număr care n'a fost descoperit omului sau o ceată de nenumerat, și cei 144.000 sunt singurii care stau cu Christos Isus pe muntele Sion; de aceea este imposibil ca mulțimea mare de oameni să se referească la membrii casei regale care au fost aleși dintre națiuni. Dovada Scripturii pe care am adus-o arată că mulțimea mare de oameni nu este unul și același lucru cu corpul lui Christos. Înainte de venirea lui Christos Isus la templu „evanghelia aceasta a împărăției” (Matei 24:14) n'a fost predicată diferitelor națiuni ca o mărturie, și niciodată n'a existat o mulțime mare de oameni care să fi fost candidați la împărăție, și care să fi fost în vreun timp oarecare pe pământ. Ceata împărăției a fost adunată în decursul unui timp de nouăsprezece sute de ani, și privită ca întregime. Domnul Isus o numește „turmă mică”, căci Iehova îi dă împărăția. Deoarece Scriptura arată că mulțimea mare n'a fost aleasă dintre națiuni și făcută o parte a trupului lui Christos, care este atunci clasa de persoane care formează mulțimea mare de oameni?

Punctul al treilea

²⁵ Sfânta Scriptură este cu totul liberă de contradicțiuni și este rațională, și nu există niciun motiv rațional și nici un text biblic care să sprijinească concluziunea că Dumnezeu permite unor creaturi din neamul omenească să devină fiii săi spirituali, și dăruiește acelor care s'au dovedit credincioși până la moarte o mare răsplată, iar o răsplată mai mică dăruiește acelor care în tot timpul existenței lor pe pământ s'au arătat indiferenți și mai puțin credincioși, dar care în timpul morții lor arată o credință mai mare. Iehova Dumnezeu nu se contrazice niciodată, el este statornic. Mulțimea mare de oameni nu este o ceată născută de spirit, adică ei n'au fost născuți și recunoscuți niciodată de Iehova ca fiii săi spirituali. Singura concluziune în conformitate cu Scriptura privitor la mulțimea mare de oameni descrisă în Apocalips 7:9—17 este așa dar că această ceată este numită în alt loc în Scriptură „alle oi”, oameni binevoitori sau clasa Ionadab. Acum examinăm textele biblice care sprijinesc concluziunea că mulțimea mare de oameni sau turma mare este clasa amintită aici la urmă, adică clasa Ionadab.

²⁶ Anul 1918, după calendarul lumesc, a marcat timpul când Domnul a venit la templul lui Iehova, și când s'a stârșit și periodul Ilie al adunării lui Dumnezeu. Din acel timp până în toamna anului următor, și anume 1919, clasa servului sau rămășița a fost în exil sau surghiun, și aceasta a fost preumbră prin exilarea lui Ioan pe insula Patmos. Clasa servului a trebuit liberată din exil pentru ca să poată împlini porunca Domnului de a vesti lumii ca o mărturie „evanghelia aceasta a împărăției” înainte de sfârșitul final. (Matei 24:14) Cu privire la aceeași lucrare, clasa servului care a fost odată exilată a primit dela Domnul această poruncă: „Trebuie să prorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați”. (Apocalips 10:11) Partea din urmă a anului 1919 marchează începutul periodului Ilie al adunării și al lucrării legată cu acesta; când această ceată a ajuns anul 1922, această lucrare a fost organizată și a fost în mișcare, și atunci a fost adusă „evanghelia aceasta a împărăției” neamurilor, noroadelor și limbilor, adică poporului de rând și și „impăraților” sau slăbăniților pământului. După aceea rămășița lui Dumnezeu a văzut prin mila sa că trebuie să se facă un mare lucru de mărturie al vestirii împărăției lui Dumnezeu și că acest lucru trebuie făcut atâta timp „până când vor rămânea celășile [organizațiunea lui Satan] pustii și lipsite de [toți] locuitorii; ...și fără va fi pustii de tot”. (Isaia 6:11) În anul 1922 poporul credincios al lui Dumnezeu a ajuns pentru întâia oară la cunoștința și înțelegerea textului biblic citat aici la urmă. Rămășița, adică martorii

lui Iehova, a primit din mâna ingerului lui Dumnezeu vestea bună a împărăției pe care au trebuit să o predice, și cu privire la aceasta este scris: „Și am văzut un alt inger care sbura prin mijlocul cerului, cu o evanghelică vecinică, pentru ca s'o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”. (Apocalips 14:6) De când a venit Domnul la templu și cu deosebire din 1922 încolo, „evanghelia aceasta a împărăției” a fost predicată în multe limbi și a fost răspândită în formă tipărită în milioane de cărți, reviste și așa mai departe printre oamenii diferitelor națiuni. Evanghelia aceasta a fost predicată împăraților sau grupelor slăbănițoare ale lumii, prin aceea că li s'a adus înștiințare și avertisment, care înștiințare a fost răspândită în formă tipărită pe întreg pământul; și această evanghelică conform poruncii Domnului a fost predicată și oamenilor binevoitori. Aceia care aud vestea bună și o înțeleg și lucrează în conformitate cu aceasta, prin faptul că se consacrează să facă voia lui Dumnezeu și caută smerenie și dreptate, primesc aprobarea și binecuvântarea lui Dumnezeu. Nu există niciun motiv de a presupune că „mulțimea mare de oameni” ar fi existat în tot timpul în care Dumnezeu a ales un popor pentru numele său ca o mulțime mare de oameni. Teoria că scopul principal al lui Dumnezeu ar fi mântuirea oamenilor ne-a făcut în timpul trecut să primim concluziunea că el va da acelor care au arătat cea mai mare măsură de credință un loc în cer cu Christos pe tronul său, pe când acelor care întregă viața lor au fost copii de țără și n'au arătat niciodată măsura de zel și credincioșie pentru Domnul pe care ar fi trebuit să o arate, le va da un loc de o onoare mai mică. Când însă ajungem acolo să vedem că scopul principal al lui Iehova este justifierea numelui său, și că cei aleși pentru numele său predică evanghelia spre mărturie, aceasta ne face capabili prin harul Domnului să constatăm cine este mulțimea mare de oameni.

P o z i ț i u n e

²⁷ Despre mulțimea mare de oameni Scriptura zice: „Stăteau înaintea tronului”. Faptul că ei „stăteau” acolo arată că ei aveau aprobarea Celui Prea Înalt, deoarece „cei răi nu pot ținea capul sus în ziua judecării, nici păcătoșii în adunarea celor neprihăniți”. (Psalm 1:5) Unde stau ei? Trebuie să mergă ei în cer pentru a putea sta aprobați înaintea Domnului? De sigur nu; și de asemenea ei nu trebuie să fie în cer pentru a putea sta înaintea tronului, și aceasta se referă atât la pozițiune cât și la aprobare. Mulțimea mare de oameni care stă înaintea tronului este descrisă ca flămândă și însetoșată, dacă ar fi în cer, atunci n'ar fi nici o pricină pentru foame și sete. Cei ce flămânez și însetoșează după hrană spirituală sunt oamenii de pe pământ care doresc să mănânce din ceace ar putea potoli dorința inimii lor. Mulțimea mare de oameni este arătată aici în mod învederat stând înaintea tronului de judecată al lui Christos Isus, adică înaintea tronului lui Dumnezeu unde Dumnezeu exercitează judecata prin înlocuire, adică unde Iehova judecă prin Fiul său prea iubit căruia i-a dat toată judecata. Este scris că cei ce stau înaintea tronului strigă cu voce tare: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” — Apocalips 7:10.

²⁸ În anul 1914 Iehova a pus pe Fiul său prea iubit pe tronul autorității. (Psalm 2:6) În anul 1918 sau trei ani și jumătate după urcarea sa pe tron Christos Isus a început cu judecata în templu. Pentru a sta înaintea Domnului în judecată nu-i de lipsă a fi în cer, deoarece însuși Isus declară că în timpul când va șede pe tronul judecării pentru a judeca pe națiuni, toate națiunile vor fi adunate înaintea lui; și aceste națiuni de bună seamă nu sunt în cer. „Când va veni Fiul omului în slava sa, cu toți sfinții ingeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre”. — Matei 25:31, 32.

²⁹ După cuvintele din Apocalips 7:9 mulțimea mare de

oameni este văzută așa dar stând înaintea tronului lui Iehova și înaintea Mielului, adică înaintea tronului lui Dumnezeu și înaintea tronului de judecată al lui Christos Isus. Isus Christos șade cu Iehova pe tron, adică ca Judecătorul special care rostește judecata pe tronul lui Iehova. (Apocalips 3:21) Cu cine începe Christos Isus judecata după ce la în primire înaltul oficiu de Judecător pe tron? Nu cu cei morți ci cu cei vii. „Isus Hristos, care ară să judece viii și morții la arătarea sa în împărăția sa”. (2 Timotei 1:4) Învierea oamenilor morți nu are loc la începutul judecății sale, deoarece mai întâi va fi înviată ceala împărăției sau casa regală, și va fi în cer. Christos Isus este în templu și șade pe scaunul său de judecată și al mării, și înaintea lui sunt adunate toate națiunile pentru ca să fie despărțite una de alta și să fie judecate. Și mulțimea mare de oameni vine „din toate neamurile”, prin urmare ea nu este în cer, ci pe pământ și apare înaintea lui Christos Isus pentru judecată, care judecată arată că cei cu bunăvoință sunt aceia care se pun pe partea Domnului și devin „oile sale” și stau înaintea Domnului, marea Judecator, ca aprobați. „Și va pune oile la dreapta sa”. Oilor le zice Christos Isus: „Veniți binecuvântații Tatălui meu de moșteniți împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii”. Aceștia sunt aceia care primesc viață veșnică pe pământ. (Matei 25:32-46) În timp ce sunt judecați ei sunt pe pământ, însă în același timp și înaintea feței lui Christos Isus, deoarece el le dă acum atențiune deși niciun ochiu omenesc nu poate vedea pe Domnul. Nu este de lipsă pentru vreun membru de al mulțimii mari de oameni să vadă cu ochii naturali pe acela „înaintea” („enoopion”) căruia stă și prin care este judecată. În textele următoare în traducerea de Biblie engleză același adverb grece „enoopion” este tradus cu „în fața”, adică „văzut”: Romani 3:20; 12:17; 1 Timotei 2:3; Apocalips 13:13, 14; 14:10. Mulțimea mare de oameni primește cunoștință că Christos Isus este în templu și șade pe tronul său pentru judecată, și ea înțelege acest adevăr deși nu vede pe Domnul cu ochii ei naturali.

³⁰ În descrierea pe mai departe a mulțimii mari de oameni sunt întrebuințate aceste cuvinte: „în haine albe”. În versetul al patrusprezecelea al acestui tablou este declarat prin ce-au fost făcute hainele lor albe. Cuvintele întrebuințate în versetul al nouălea „haine albe” declară în mod simbolic că membri de al mulțimii mari de oameni stau înaintea tronului ca aprobați.

³¹ În Apocalips 6:9-11 este descrisă o clasă de oameni credincioși care din cauza devotamentului lor complet față de Iehova au suferit martiriul (moarte sau chinuri suferite pentru credință). „Fiecăruia din ei s'a dat o haină albă”. Totuși în acest caz nu se spune că ei „și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului”. Hainele albe date acelor oameni dau mărturie despre aprobarea lor, fără ca să fie spus cum au fost făcute albe.

³² Ei au fost credincioși lui Iehova chiar și până la moarte, dovedind neprihănirea lor; și deși Scriptura nu declară că ei și-ar fi spălat hainele și le-ar fi albit în sângele Mielului, totuși alte texte biblice arată că ei au avut și exercitat credință în sângele vărsat al lui Christos Isus.

³³ Sfânta Scriptură descrie în Evrei unsprezece o altă clasă de oameni credincioși, care din cauza devotamentului lor deplin față de Iehova au suferit martiriul și au primit aprobarea lui Iehova. Despre ei însă nu se spune nici măcar aceea că ar fi avut haine albe, și cu atât mai puțin că le-ar fi spălat în sângele Mielului. Și o astfel de descriere nici n'ar fi necesară. În acel timp când credincioșii din vechime și-au păzit neprihănirea sau integritatea lor față de Dumnezeu, sângele Mielului nu fusese încă vărsat într'adevăr.

³⁴ Cu privire la rămășița credincioasă, biruitoare este scris: „Totuși ai în Sardes câteva nume, cari nu și-au mănjit hainele. Ei vor umbla împreună cu mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisii numele lui

înaintea Tatălui meu și înaintea îngerilor lui”. (Apocalips 3:4, 5) Cei amintiți aici nu și-au mănjit hainele. În serviciul templului nu se permit nici haine pătate și nici goliciune. Mulțimea mare de oameni servește pe Dumnezeu în templu și trebuie să fie îmbrăcată cu haine curate și nepătate și să aibă o înțelegere acceptabilă (ce se poate primi) înaintea lui Dumnezeu și a lui Christos Isus.

³⁵ Apocalips 3:17, 18 descrie o clasă mulțumită de sine însuși, dar oarbă și goală, și ea este sfătuită să cumpere „haine albe” ca să se îmbrace cu ele și să nu i se vadă rușinea goliciunii ei. Aceasta nu se referă la mulțimea mare de oameni, ci la o clasă lepădată de Domnul.

³⁶ Apocalips 19:8 descrie femeia Mielului, căreia i s'a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor, și curat. Inșă acest text nu se referă la mulțimea mare de oameni. Ce este preumbril prin hainele albe care sunt date membrilor mulțimii mari de oameni și cu care sunt îmbrăcați? Aceste haine albe reprezintă că ei sunt curați și aprobați. Curățenia sau puritatea este rezultatul credinței în sângele lui Christos Isus, care ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele său propriu. (Apocalips 1:5) Mulțimea mare de oameni își spală hainele în sângele Mielului și se curățește prin credința ei în sângele vărsat al lui Christos și prin devotamentul ei față de Dumnezeu.

³⁷ Fiecare creatură omenescă care primește viață trebuie să o primească ca un dar al lui Dumnezeu prin Christos Isus, și aceasta este singura cale; și toți aceștia trebuie să-și spele păcatele lor prin exercitare de credință în sângele vărsat al lui Christos Isus. Oamenii binevoitori, adică clasa Ionadab, au credință în sângele vărsat al lui Christos Isus ca singurul mijloc pentru răscumpărarea și mântuirea neamului omenesc, și ei s'au consacrat de bună voie să facă voia lui Dumnezeu. Dacă fac pasul de a se consacra lui Dumnezeu prin credință în sângele lui Christos Isus, stau ca aprobați înaintea scaunului de judecată al lui Christos; și această aprobare este simbolizată prin hainele albe cu care i-a văzut îmbrăcați Ioan. Ei și-au curățit hainele prin credință statornică în și devotament statornic față de Dumnezeu și Christos Isus. Regele său uns. Mulțimea mare de oameni prin urmare n'a putut exista înainte de a se arăta Domnul Christos Isus în templu și înainte de a-și începe judecata; mulțimea mare de oameni nu s'a putut arăta așa dar înainte de 1918.

Ramuri de finic

³⁸ Mai departe Ioan zice în raportul său despre vedenia cu privire la mulțimea mare de oameni care stătea înaintea tronului că aveau „ramuri de finic în mâinile lor”. Ioan reprezintă aici pe rămășiță văzând mulțimea mare de oameni cu ramuri de finic în mâinile lor. Mulțimea mare de oameni s'a pus pe partea lui Christos Isus și a lui Iehova, și aceasta este arătat prin aceea că ei stau înaintea tronului lui Dumnezeu și al Mielului îmbrăcați în haine albe. Ce înseamnă prin urmare „ramurile de finic în mâinile lor”? În anul 1918 a fost împlinită în mare punerea „pietrei unghiulare de pref” în Sion, când Christos Isus a fost prezentat Sionului ca Regele lui Iehova. La timpul rânduit rămășița a înțeles că această piatră unghiulară principală a fost pusă ca împlinire finală și s'a bucurat. După aceea au aflat și alții acest adevăr mare. I-au crezut și au înălțat strigăte de bucurie către Domnitorul uns al lui Iehova, Christos Isus, stăpânitorul legal al lumii. Ramurile de finic în mâinile lor arată în mod simbolic: această mulțime mare de oameni salută pe Christos Isus ca Regele și Domnitorul îndreptățit al lumii și Mântuitorul omenirii. Când a intrat Christos Isus pe un măgar în Ierusalim și s'a prezentat pe sine ca Rege, piatra unghiulară a fost așezată în mic și prin aceasta s'a anunțat dinainte așezarea pietrei unghiulare în mare la arătarea lui Christos ca Rege în templu. Când Domnul Isus a intrat călare în Ierusalim gloata a seos strigăte de bucurie, după cum este scris: „far partea cea mai mare a gloatei și-a așternut veșmintele pe cale iar alții tăiau ramuri din co-

pacii și le așterneau pe cale. Și gloatele cari mergeau înaintea lui și cele cari veneau după el strigau zicând: Osana Fiul lui David, binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului, Osana în cele prea înalte". — Matei 21:8, 9.

³⁹ Ioan spune în darea sa de seamă despre punerea pietrei unghiulare în mic: „A doua zi, o gloată mare, care venise la praznic, cum a auzit că vine Isus în Ierusalim, a luat ramuri de finic, și i-a ieșit în întâmpinare, strigând: Osana! Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului, împăratul lui Israel!" (Ioan 12:12, 13) Atât în evanghelia după Ioan cât și în Apocalips amintește Ioan ramurile de finic și în amândouă locurile în legătură cu gloata sau mulțimea mare de oameni. Întâmplările care au avut loc când s'a pus piatra unghiulară în mic au preumbrit aceea ce a văzut Ioan în vedenie când s'a pus piatra unghiulară în mare.

⁴⁰ Să se observe că gloata mare care cu ocazia intrării lui Isus în Ierusalim și-a așternut veșmintele pe cale și a fâlfâit ramurile de finic, nu s'a compus atunci din ucenici de ai lui Isus Christos, după cum au arătat faptele de mai târziu. Numai cu puțin timp înainte de intrarea sa triumfală în Ierusalim Isus vorbind ucenicilor săi i-a numit o „turmă mică". Și numai după aceea când Isus a intrat călare pe măgar ca Rege s'a arătat gloata mare și a strigat: „Osana Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului (Iehova)!" În același chip și la urcarea pe tron a lui Isus Christos, gloata mare sau mulțimea mare de oameni n'a fost cunoscută, observată și înțeleasă, și ei nu sunt ucenici ai lui Christos Isus. Numai după ce s'a prezentat ca Rege și s'a așezat pe tronul judecării, este observată mulțimea mare de oameni cu ramuri de finic în mâinile lor. Se pare deci că împlinirea în mic a punerii pietrei unghiulare în Sion și întâmplările legate cu aceasta reprezintă punerea pietrei unghiulare în împlinirea în mare și întâmplările legate cu aceasta. Aceasta dovedește că mulțimea mare de oameni amintită în Apocalips 7:9 a început să existe numai după venirea Domnului în templu pentru judecată.

⁴¹ Fără îndoială cei amintiți în Apocalips „cu ramuri de finic în mâinile lor nu sunt urmașii pe urmele lui Christos Isus, adică rămășița de pe pământ, ci mulțimea aceasta mare de oameni se compune din alții care au auzit despre Iehova și împărăția sa sub Christos și doresc această împărăție. Se poate vedea că aceștia au fost strânși din națiuni și seminții și popoare și limbi și când află că împărăția lui Dumnezeu a sosit iau loc pe partea lui Iehova și a Regelui său și mișcă într-o parte și în alta ramurile lor de finic în semn că ei sunt în armonie din inimă cu Regele despre care a auzit, și-l sprijinesc.

Intrebări pentru studiu

Alin. 1, 2. Ce declară Scriptura despre înțelepciunea lui Iehova și despre siguranța sau certitudinea împlinirii scopurilor sale declarate? Cui îi descopere scopul său și când?

Alin. 3. Explică decă expresiunea „Dumnezeu va întoarce toate spre bine", întrebuițată în înțelesul desființării unei reguli de a lui Dumnezeu, este în armonie cu Romani 8:28 și alte texte din Scriptură. Ce trebuie să facă cineva când observă că a apucat o cale greșită?

Alin. 4. Arată cum a fost împlinită dorința apostolului exprimată în Coloseni 1:9. Explică pentru ce se înțelege acum mai clar scopul lui Iehova.

Alin. 5. Ce teorie și părere cu privire la „turma mare" au existat de mulți ani?

Alin. 6—14. Ce se poate înțelege acum ca scopul lui Dumnezeu cu ocazia alegerii unui popor dintre oameni? Ce întrebări se nasc când se examinează textele biblice cu privire la turma mare sau mulțimea mare de oameni?

Alin. 15—17. Ce puncte trebuiesc examinate în legătură cu aceasta pentru a putea constata unde se găsește mulțimea mare de oameni? Cine „a văzut" mulțimea mare de oameni după cuvintele introductive din Apocalips 7:9? Când? Ce însemnare se vede în aceasta?

Alin. 18—21. Arată cu ajutorul textelor biblice a) dacă mulțimea mare de oameni poate fi unul și același lucru cu trupul lui Christos; b) dacă ei pot fi membrii speciali ai trupului aleși dintre națiuni.

Alin. 25, 26. Arată cu ajutorul textelor biblice și a faptelor că Dumnezeu a descoperit clar la timpul său rânduit identitatea „mulțimii mari de oameni".

Alin. 27—29. Arată armonia cu cele de mai sus și declarațiunea următoare: „stătea înaintea tronului și înaintea Mielului".

Alin. 30—37. Inseamnă faptul că ei sunt îmbrăcați „în haine albe" și „și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului" că ei aparțin (sau nu) clasei care este amintită în a) Apocalips 6:11? b) Evrei unsprezece? c) Apocalips 3:4, 5; d) Apocalips 3:17, 18? e) Apocalips 19:8? Ce este reprezentat așa dar prin haina cu care este îmbrăcat fiecare membru al mulțimii mari de oameni? Cum își spală și își curățesc sau albesc hainele în sângele Mielului?

Alin. 38—41. Explică însemnarea „ramurilor de finic în mâinile lor". Având în vedere darea de seamă despre punerea pietrei unghiulare în mic, asemănă cu aceasta punerea pietrei unghiulare sau din capul unghiului în împlinirea finală și întâmplările legate de aceasta, și cum dovedesc aceste lucruri mai departe cine este gloata mare sau mulțimea mare de oameni cu „ramuri de finic în mâinile lor", și când a venit în existență. În ce măsură se potrivește darea de seamă că ei sunt din toate semințiile, și neamurile, și popoarele și limbile la identificarea acestei clase?

